HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2015 Cena $ 2.50 DECEMBER 2015

Poutní místo Stará Voda u Libavé

V nedávné době, po mnoha letech žalostné devastace za komunistického režimu, znovu ožilo poutní místo kostela sv. Anny ve Staré Vodě nedaleko Moravského Berouna asi 30 kilometrů severovýchodně od Olomouce.

Založení Staré Vody je datováno kolem roku 1250. První písemný záznam je z roku 1456, kdy se zde uvádí kaple sv. Jakuba Staršího a v roce 1529 také kaple sv. Anny. Obec byla původně česká, později se stala zcela německou.

Historie poutí do Staré Vody ke sv. Anně sahá až do počátku 16. století. Putovali sem poutníci z širokého okolí i biskupové a jezuité z Olomouce. Poutní kostel byl postaven 1683 – 1688 a byl rozsáhlou barokní stavbou o dvou věžích, s pěti zvony, dvorem a krytými ambity s křížovou cestou. Na hlavním oltáři byla uctívána socha sv. Anny, tři boční oltáře byly zasvěceny obětování Panny Marie, sv. Josefu a sv. Jáchymu. Na kůru hrály vynikající varhany.

Dávno předtím, než byl ve Staré Vodě postaven nádherný chrám sv. Anny měla vesnice jen obyčejný kostel. Byl zasvěcen sv. Jakubovi a nestál na místě dnešního kostela, ale na křovím porostlém okraji bažiny. V blízkosti tohoto kostela rád pásával jeden ovčák své stádo. Zpozoroval, že zvířata často zalézala do křoví a trvalo dlouho, než se opět objevila. Bylo mu to divné, že zrovna jeho ovce milují bažiny. Vydal se tedy jednou za nimi a uviděl, jak ovce ležely pod vrbou a zraky upíraly do koruny stromu, jakoby se modlily. Podíval se pozorněji a spatřil malou dřevěnou sošku. Lidé, kterým později o této příhodě vyprávěl, poznali v sošce podobu sv. Anny. Od té doby se k sošce scházeli a modlili se. Po nějakém čase se rozhodli, že ji odnesou do kostela sv. Jakuba. Druhý den však soška byla opět na svém místě - v koruně stromu. To se několikrát opakovalo. Lidé to považovali za znamení, že sv. Anna chce zůstat právě na tomto místě. Byla tam tedy postavena kaplička, která byla několikrát zvětšena, až nakonec byl na tomto místě postaven poutní chrám sv. Anny a kostel sv. Jakuba byl zbořen.

V letech 1690-1695 byla ve Staré Vodě zřízena kolej školského řádu piaristů, ti také vedli duchovní správu a úspěšně působili po úctyhodnou dobu 232 let (až do roku 1922). V roce 1784 byla farnost Stará Voda osamostatněná od města Libavá. K činnosti koleje a kláštera se váže život mnoha významných vědců a duchovních. Mezi studenty piaristické koleje patřil například P. František Ignác Kassián Halaška (1780 – 1847), kněz, rektor vídeňské a Karlovy univerzity, matematik, fyzik a astronom, či přírodovědec Jan Evangelista Purkyně (1787 – 1869) český fyziolog, anatom, biolog, básník a filozof nebo A. C. Stojan (1851 – 1923), pozdější olomoucký arcibiskup pod vedením piaristického pedagoga Jana Františka Hanela. Po odchodu piaristů zde byli krátce redemptoristé a do r. 1930 benediktini. Tehdy v obci stálo 76 domů a žilo zde 345 obyvatel.

Smutné čas nastaly obci s koncem druhé světové války. Klášter byl 4. května 1945 v rámci posledních bojů války dělostřeleckou palbou vypálen. Po válce se započalo s opravou, do roku 1946 zde působila v duchovní správě kongregace oblátů Panny Marie. K dokončení díla však nedošlo. Vše zmařil odsun německého obyvatelstva. V roce 1949 se zde konala poslední pouť a komunistické vedení se rozhodlo celé území obce začlenit do vojenského újezdu Libavá, který měl sloužit potřebám československé armády. Ta zde pobývala v letech 1949 -1968. Potom vojenský prostor Libavá a Starou Vodu obsadila sovětská vojska. Po roce 1990 kdy se opět vojenský prostor otevřel civilnímu obyvatelstvu, bylo možné vidět, jak byla kdysi kvetoucí obec totálně zničena.

Byl vypracován plán obnovy kostela s odhadem nákladů na 60 milionů Kč. První pouť se zde konala 28. září 1991. Kromě státních dotací přišlo mnoho darů od věřících a také od potomků vysídlených obyvatel z Německa, hlavním zdrojem financí pro opravy se stal Česko – německý fond budoucnosti. Podobně skauti zahájili akci *"Obnova Staré Vody"*. Tak bylo starobylé poutní místo Stará Voda obnoveno do své původní krásy.

Kaple nad Královskou studánkou ve Staré Vodě, která byla zbořena po roce 1950, byla opět obnovena v letech 2006 - 2007

Jako poslední byla ve Staré Vodě v roce 2007 obnovena Královská studánka. Dostaneme se k ní po pěšině od poutního kostela. Je zde pramen čerstvé, jako křišťálově čisté vody, která ani v nejsušších letech nevysýchá. Vodě se připisuje léčivá síla. Proč se však nazývá královská, to se přesně neví. Vypravuje se, že jeden polský princ vyrazil na lov se svou družinou a náhodou se octl u tohoto pramene. Jelikož byl žíznivý, tak se napil a zvolal „Věru ta voda je krále hodna!" – a odtud prý královskou se zve. Jiná tradice vypráví, že polský král Boleslav, když v Krakově u oltáře, vlastnoručně probodl biskupa Stanislava, a ze strachu o vlastní život pak uprchl z vlasti, se na svých potulkách dostal až k tomuto pramenu z něhož pil a právě od té doby se prý studánce říká královská.

Foto na titulní straně:
Poutní kostel sv. Anny ve Staré Vodě oděn do zimního hávu

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství

Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.

Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše
z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samařské ženě,
jako bys je říkal nám:
»Kdybys tak znala Boží dar!«

Ty jsi viditelnou tváří neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tváří,
tváří svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.

Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobeni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává,
miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha
a posvěť nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.

Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.

Amen.

PANE JEŽÍŠI,
který ses z nitra
milosrdenství
stal člověkem,
NÁŠ BOŽE,
čest buď Tobě

Bůh nekonečný
ve svém milosrdenství
nám poslal svého Syna,
kéž i my jsme k sobě navzájem
milosrdní, vlídní, trpěliví a plní lásky.
To vše Vám přeje
a do nového roku 2016
v modlitbě vyprošuje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 20. prosince 2015

1. ČTENÍ - Mich 5, 1-4a

Čtení z knihy proroka Micheáše.

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem."

2. ČTENÍ - Žid 10, 5-10

Čtení z listu Židům.

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.'" Po prvních slovech: „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu" - a přece to všechno se obětuje podle Zákona - hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli." To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí" jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM - Lk 1, 39-45

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!"

Slavnost narození Páně 25. prosince 2015

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce: bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích." A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení."

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!" Pospíchali tam a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili, velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 27. prosince 2015

1. ČTENÍ - 1 Sam 1, 20-22.24-28

Čtení z první knihy Samuelovy.

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala." Muž Elkana a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť a splnili svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: „Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy." Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříletým býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je odevzdaný Hospodinu." I klaněli se tam Hospodinu.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2.21-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Lk 2, 41-52

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho rodiče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Matky Boží, Panny Marie 1. ledna 2016

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 3. ledna 2016

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvícení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu'.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2015

Politické události

Prezident Zeman letos ocenil státními vyznamenáními 35 osobností

U příležitosti 97. výročí vzniku samostatného Československa udělil prezident Miloš Zeman ve středu 28. října státní vyznamenání. Ve Vladislavském sále Pražského hradu ocenil pětatřicet osobností. Nejvyšší státní vyznamenání Řád bílého lva propůjčil in memoriam válečnému letci Josefu Františkovi. Řád Tomáše Garrigua Masaryka obdržel také in memoriam politik František Kriegel, významný představitel pražského jara, který jako jediný z československé delegace odmítl v roce 1968 v Moskvě podepsat protokol legitimizující vojenskou intervenci.

Prezident v projevu před udílením rozdělil vyznamenané do dvou skupin. Do první zařadil příběhy statečnosti. Vedle Františka a Kriegla ocenil in memoriam medailí Za zásluhy statečnost novináře Karla Weiricha, zachránce několika stovek Židů v Itálii. Medaili Za hrdinství obdržel Petr Vejvoda, který v říjnu loňského roku zemřel poté, co ve Žďáru nad Sázavou bránil spolužačku před útokem psychicky nemocné ženy. Když vyznamenání přebíral otec šestnáctiletého studenta Kamil Vejvoda, zaplněný sál mu tleskal vestoje.

Druhou skupinu označil Zeman jako lidi práce. Medaili Za zásluhy získali například fotbalista Pavel Nedvěd a atletka Helena Fibingerová, podnikatelé Ludvík Karl a Milan Teplý, zakladatel babyboxů Ludvík Hess či lékař Bohdan Pomahač, který vedl první úplnou transplantaci obličeje v USA.

Medailí za zásluhy byl vyznamenán také Mons. František Radkovský první biskup Plzeňské diecéze, zřízené Janem Pavlem II. v roce 1993 a MUDr. Marie Svatošová vůdčí postava českého hospicového hnutí, která v roce 1995 otevřela v ČR první hospic sv. Anežky České v Červeném Kostelci.

V oblasti umění se ocenění dočkali zpěvák Václav Neckář, hudebníci František Ringo Čech a Ladislav Štaidl, básník Jiří Žáček, houslista Pavel Šporcl či jedna z pěti oceněných žen herečka Libuše Šafránková. Prezident ocenil několik bývalých politiků, kromě jiných bývalého ministra dopravy Petra Moose a in memoriam ministra kultury Pavla Dostála. Mezi vyznamenanými byli dále vědci, právníci či ekonomové. „A, budete se divit, jsou zde i dva novináři. Dva novináři, kterých si nesmírně vážím pro jejich objektivitu a pro jejich profesionalitu," komentoval Zeman medaile Janu Petránkovi a Antonínu J. Liehmovi.

Kritické reakce zejména u pravicové opozice vyvolalo vyznamenání Miroslava Tomana, předlistopadového ministra zemědělství. „Do včerejšího večera bych nevěřil, že státní vyznamenání demokratické České republiky může dostat komunistický normalizační funkcionář. Malá říjnová socialistická demontáž Listopadu," uvedl na Twitteru předseda ODS Petr Fiala. Koaliční politici naopak rozhodnutí prezidenta hodnotit nechtěli, shodli se, že udělování vyznamenání je jeho výlučnou pravomocí.

Účast na ceremoniálu odmítli rektoři veřejných vysokých škol. Dohodli se tak poté, co pozvánku na Hrad nedostali dva z jejich kolegů, rektoři Jihočeské a Masarykovy univerzity.

Pro Zemana bylo toto předávání již třetím v řadě, v minulých letech udělil Řád bílého lva zachránci židovských dětí Nicholasi Wintonovi, slovenskému premiérovi Robertu Ficovi nebo in memoriam bývalému britskému premiérovi Winstonu Churchillovi. Nejvíce státních vyznamenání při příležitosti 28. října uděloval prezident Václav Havel, ocenil 422 osobností během osmi let. Vůbec poprvé si laureáti nově vytvořená státní vyznamenání převzali v roce 1995.

Gymnázium Jana Nerudy slaví, francouzská sekce tu působí už čtvrt století

Bilingvní sekce slavného malostranského gymnázia si letos připomíná 25. výročí od svého založení. Týden od 2. do 6. listopadu byl proto ve znamení oslav. Studenti a učitelé gymnázia si připravili různorodé akce: scénky, tanec, zpěv i módní přehlídku. Studenti zazpívali i hymnu francouzské sekce pojmenovanou Chant de la section, zřejmě inspirovanou hymnou Francie.

Šestileté studium se zaměřuje především na francouzský jazyk a přírodovědné předměty. První dva roky se studuje v češtině, od třetího roku se předměty jako matematika, dějepis, chemie, fyzika a zeměpis vyučují ve francouzském jazyce. Absolventi mají dvojí maturitu, v pátém ročníku skládají francouzskou z francouzského jazyka a literatury a v šestém maturují z českého jazyka a literatury a matematiky, pak ještě ze dvou předmětů (na výběr mají fyziku, chemii, dějepis a zeměpis).

Francouzská sekce vznikla ve školním roce 1990/91 a funguje na základě bilaterálních smluv mezi Českou republikou a Francií, kromě Prahy je ještě v Brně, Olomouci a Táboře. Gymnázium Jana Nerudy je známo široké veřejnosti, od ostatních škol se odlišuje například častým pořádáním různých akcí, jako je například Francouzský týden. Podle ředitelky školy Zuzany Wienerové byla bilingvní sekce GJN v zásadě skoro celých 25 let takovým experimentem. Až nedávno získala celosvětově mezi prvními LabelFrancEducation, známku kvality. Letošní rok je pro celé Gymnázium Jana Nerudy ve znamení velkých oslav. Nejenže francouzská sekce slaví 25 let, ale celá škola si připomíná 150. výročí svého založení.

Po pařížských útocích v Česku zaznívají slova soucitu i výzvy k boji proti terorismu

Českou republikou se v pravé nedělní poledne 15. listopadu rozezněly zvony za oběti teroristických útoků Islámského státu v Paříži v pátek 13. listopadu. Lidé uctili památku zesnulých také pondělní minutou ticha před francouzským velvyslanectvím na Velkopřevorském náměstí v Praze. Společně zazpívali Marseillaisu, přinesli květiny a svíčky. Vcházíme do těžkých časů, Evropa se musí opevnit, reagoval prezident Miloš Zeman podle serveru iDnes.cz. I další politici vyjádřili soustrast francouzským občanům.

Na Pražském hradě zavlály černé vlajky. Petřínská rozhledna se zahalila do francouzských barev. I tak Česká republika vyjádřila soudržnost

s Francií, kde v pátek zemřelo 129 lidí. Nebyl mezi nimi žádný Čech.

Premiér a předseda ČSSD Bohuslav Sobotka svolal dva dny po událostech Bezpečnostní radu státu. Ta vyhodnotila, že České republice bezprostřední nebezpečí nehrozí. Policie i přesto zvýšila ochranu na letištích nebo v obchodních centrech, zesílila také kontroly na hraničních přechodech. „Pro udržení bezpečnosti v Evropě je nutné dostat migrační toky pod kontrolu, aby bylo jasné, kdo, odkud a za jakým účelem do Evropy přichází. Česká republika bude i nadále aktivním členem koalice, která bojuje proti terorismu a tzv. Islámskému státu," stojí v prohlášení Úřadu vlády.

K útokům se ostře vyjádřil ministr financí a lídr hnutí ANO Andrej Babiš. „Jsme ve válce a je nutno urychleně konat," uvedl na svém Twitteru. Dle jeho názoru bude třeba uzavřít hranice Schengenu. Šéfa opoziční ODS Petra Fialu útoky šokovaly. „Politické neshody musí jít v tuto chvíli stranou. Útoky jako v Paříži mohou být kdykoli zopakovány kdekoli na světě. Nepodceňujme bezpečnost našich občanů, příště můžeme být napadeni my," reagoval na stejné sociální síti.

Předseda Ústředí muslimských obcí se obává možné vlny nenávisti. „Ať už je aktérem kdokoliv, tak tento čin naprosto odsuzujeme, nemůžu najít sebemenší odůvodnění, že někdo takto smýšlí a činí," řekl ČTK dlouholetý představitel muslimské komunity Muníb Hasan. Uprchlíci z detenčního zařízení v Drahonicích se vyjádřili podobně.

Český tisk se hojně věnuje pařížským událostem. Atentáty byly vojenským útokem, na tom se shoduje řada komentátorů tuzemských deníků. Kritizují také dosavadní postup EU a naivní přístup k uprchlíkům. V médiích zároveň zaznívají varování před nacionalistickými a krajně pravicovými stranami, které by mohly využít současné nálady ve společnosti, uvedla ČTK.

Republika uctila 17. listopad. Prezident Zeman v projevu kritizoval média i migranty

Česká republika si připomněla výročí 17. listopadu 1939 a 1989. Na Národní třídě, u Hlávkovy koleje a na řadě jiných míst se lidé účastnili demonstrací nejrůznějších stran a hnutí za přítomnosti předních osobností české politické či akademické scény. Při této příležitosti vystoupil na Albertově prezident Miloš Zeman. V projevu vyzdvihl národní suverenitu a tvrdě se opřel do médií či muslimských migrantů. „Proč tito muži nebojují za svobodu své země proti Islámskému státu?" Otázal se doslova.

Jeho projevu předcházela minuta ticha za oběti nedávných útoků v Paříži. Poté prezident kritizoval Evropskou unii, ilegální přistěhovalce a média. Zdůraznil, že se řídí tím, co si přeje „jeho" lid a ne tím, co píší novináři. „Hlas prezidenta republiky má být hlasem národa, nikoli hlasem médií," řekl. Řešení současných problémů vidí v plném obnovení státní suverenity. „Tento národ si zaslouží, aby si vládl sám," prohlásil. Navrhuje deportaci ilegálních islámských uprchlíků do země, odkud přišli, kde by podle jeho představy měli usilovat o zlepšení situace. „Takový projev by se spíše hodil do volební kampaně, ne jako vystoupení hlavy státu k výročí znovunabytí svobody," citoval Týden.cz vicepremiéra Pavla Bělobrádka (KDU-ČSL).

Na shromáždění vystoupili předseda hnutí Úsvit - Národní koalice Miroslav Lidinský či předseda Bloku proti islámu Martin Konvička. Také mluvili o nutnosti obnovení plné státní suverenity. Místopředseda Úsvitu Marek Černoch ukončil projev zpěvem hymny ČR.

Zatímco minulý rok demonstranti na Albertově Zemana vypískali a házeli na něj vajíčka, letos se jeho projev setkal s pozitivními reakcemi. Demonstraci totiž pořádal Blok proti islámu. Řada účastníků nesla transparenty odsuzující islám nebo imigraci. Ty často dostávali přímo od pořadatelů. Do prostoru před pódiem ochranka po důkladné prohlídce vpouštěla pouze prezidentovy příznivce prokazující se často zelenou kartou jako vstupenkou. Například studenti nesoucí na místo květiny a svíčky k uctění památky měli smůlu. Podle prezidentova mluvčího Jiřího Ovčáčka mohli „položit kytičku na Albertově kdykoliv mimo předem ohlášené shromáždění. Takto jde jen a jen o pokus o mediální zviditelnění, průhlednou propagandistickou akci ku laskavému pošimrání antizemanovského mediálního mainstreamu. Nic více." Premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) po incidentu uvedl, že ho sice celá věc mrzí, policie však musela podle něj zajistit pořádek a bezpečnost.

Z náměstí Míru na Albertov dorazil pochod na podporu uprchlíků Tahle země patří všem - Refugees welcome pořádaný iniciativou Proti projevům nenávisti. Policie dostala za úkol držet je oddělené od prezidentových příznivců stojících na druhé straně. Když obě strany pochopily, že se přes kordon policistů nedostanou, dav se začal rozcházet. Z Albertova pochodovala část protestujících před Úřad vlády, kde je ve večerních hodinách rozehnala až policie.

Ze Slovenska

Slovenský institut připomíná 200. výročí narození národního hrdiny Ľudovíta Štúra

Výstavou oslavuje Slovenský institut v Praze 200 let od narození politika, spisovatele a jazykovědce Ľudovíta Štúra (*29. října). K vidění bude do 5. ledna 2016.

Ľudovít Štúr je na Slovensku velice váženou historickou osobností. Byl nejvýznamnějším představitelem a přední osobností národního obrození v první polovině 19. století. Štúr kodifikoval spisovný jazyk založený na středoslovenských nářečích a významně se podílel také na slovenské žurnalistice. Od roku 1845 vydával Slovenskje národňje novini, které byly zaměřené na osvětovou činnost a sociální práva, obeznamovaly s kulturní tvorbou Slovanů a přinášely aktuální články o politické situaci doma i ve světě. V letech 1847 až 1848 působil jako poslanec uherského sněmu.

Vernisáž se konala ve čtvrtek 19. listopadu v prostorách Galerie Slovenského institutu v Jilské ulici. Výstavu, jež se skládá ze sedmnácti panelů, slavnostně zahájil slovenský velvyslanec Peter Weiss. „Dvousté výročí narození zakladatele slovenské politiky a tvůrce spisovné slovenštiny, to je něco, čeho si všechny národy u takovýchto osobností mimořádně váží," řekl mimo jiné.

Hosty čekal rovněž hudební doprovod v podání mladé houslistky a také přednes básně, kterou Štúr napsal své milované dívce. Autor výstavy Augustín Maťovčík všechny přítomné provedl a dodal jednu zajímavost: „Za posledních padesát let jsme nasbí-

rali téměř tři tisíce bibliografických záznamů ze života Ľudovíta Štúra, ze kterých následně vytvoříme kýženou monografii."

Veškerý text a obrázky z vystavených panelů obsahuje katalog vydaný k výstavě. Expozice je pak putovního charakteru, po Slovenském institutu se přesune do škol a do jiných institucí. Štúrovo dílo si Slováci připomenou ještě jednou, a to 12. ledna, na kdy připadne 160. výročí jeho nešťastné smrti. Byl postřelen na lovu a na následky zranění zemřel.

Ekonomika

Dotace a rostoucí ekonomika vylepšují bilanci rozpočtu, schodek je jako před krizí

Za prvních deset měsíců letošního roku stát hospodařil se schodkem 29,1 miliardy korun, což je nejlepší výsledek od roku 2008. Podle pondělních informací Ministerstva financí rozpočtu výrazně pomohly peníze z Bruselu a vyšší odvody daně z příjmu právnických osob, které stouply meziročně o 11 procent.

Příjmy státního rozpočtu dosáhly na konci října celkem 997,2 miliardy korun a celkové výdaje 1026,3 miliardy. Vláda dala letos téměř o 8,5 miliardy korun více na penze a prodražilo se jí také zvýšení platů státních zaměstnanců. I tak je schodek o 16 miliard nižší než v říjnu loňského roku. „Zde si myslím, že jsme velice zapracovali jako vláda a všichni ministři se snažili, a proto máme vlastně rekordní příjem tento rok," zdůvodnil výsledek hospodaření státu ministr financí Andrej Babiš pro Českou televizi.

Ještě v září byl ale schodek jen 2.8 miliardy. „Výdaje státu pokračují v růstu. Uměle vylepšená bilance rozpočtu se tak narovnává a vládní finance padají do deficitu," podotkl podle serveru iHNed.cz analytik Komerční banky Marek Dřímal, podle kterého ovlivnilo prudké zvýšení schodku na přelomu září a října zastavení přílivu peněz z evropských fondů.

Letos je schválený schodek rozpočtu celkem 100 miliard korun a v roce 2016 by měl klesnout na 70 miliard. I přes kritiku opozice a její snahy vrátit návrh vládě k přepracování prošel před dvěma týdny prvním čtením v Poslanecké sněmovně.

Nezaměstnanost je na sedmiletém minimu, klesla pod pět procent

V České republice pokračuje trend klesající nezaměstnanosti. Její obecná míra klesla ve třetím čtvrtletí na 4,9 procenta, což je nejméně od roku 2008 a o jeden procentní bod méně, než loni ve stejném období. Řečí čísel bylo bez práce zhruba 257 200 osob. Pro porovnání – minulý rok byl počet nezaměstnaných více než o 55 tisíc větší.

„Nižší byla míra nezaměstnanosti pouze na vrcholu ekonomického růstu ve všech čtvrtletích roku 2008, předtím byla nižší ještě v první polovině roku 1997," uvedl Český statistický úřad. Podíl zaměstnanosti 15-64letých činil 70,5 procenta, což je dokonce nejlepší výsledek od začátku výběrového šetření v roce 1993. Nejlépe se práce shání vysokoškolákům, bez zaměstnání jich bylo pouze 2,4 %. Největší zlepšení zaznamenala skupina středoškoláků bez maturity a vyučených – práci jich nemělo 5,5 %, což je o více než 3 % méně než v roce 2013. V nejhorší situaci se naopak nadále nacházejí lidé se základním vzděláním, mezi nimiž bylo nezaměstnaných více než pětina.

Poslanci schválili vyšší zdanění hazardu, vzroste až o osm procent

Až dvě miliardy korun navíc by měly příští rok přitéct do státní pokladny. Novela loterijního zákona, již v pátek 13. listopadu schválila Sněmovna, počítá se zvýšením daní z dosavadních 20 na 23 a 28 procent. Kromě toho vzrostou i denní poplatky za hrací automaty. Návrh ještě musí schválit Senát a podepsat prezident.

Sazba 23 procent se bude týkat loterií, kurzových sázek či sázkových her v kasinu. Hrací automaty a další technická zařízení čeká zvýšení daně o osm procentních bodů. Vedle navýšení odvodů z hracích automatů vzroste i jejich denní poplatek. Provozovatelé tak namísto 55 korun zaplatí 80 korun za každý z nich.

Vládní novela zákona je v podstatě totožná s tou, kterou ve Sněmovně předložil poslanec Jan Volný (ANO). Návrh Václava Votavy (ČSSD) jen mění rozdělení výnosu z hazardu mezi státem (37 %) a obcemi (63 %). Kabinet navrhoval poměr 40:60 z nynějších 20 % pro stát a 80 % pro obce. „Upravili jsme rozdělení mezi obcemi a státem o tři procenta, abychom splnili to, co jsme od začátku k této novele říkali, tedy že obce dostanou přibližně o 200 milionu víc," řekl Českému rozhlasu Volný. Dolní komorou parlamentu neprošel žádný z opozičních návrhů. ODS neuspěla s požadavkem zavedení tří sazeb namísto dvou, podpory se nedočkala ani snaha hnutí Úsvit zakázat takzvané kvízomaty.

S novelou zákona nesouhlasí zástupci herního a loterijního průmyslu. Vyšší zdanění hazardu podle nich povede k rozmachu černého trhu. „Pro nás to schválení 23 procent je zklamáním. Vláda nám navýšila daně, přitom evropský průměr pro zdanění kurzových sázek je 18 procent," reagoval na přijetí zákona ředitel Asociace provozovatelů kurzových sázek Marek Herman.

Vyšší zdanění hazardu by mělo začít platit od ledna. Schválení předcházely rozepře v koalici a Miroslav Kalousek z opoziční TOP 09 na jeden večer zablokoval jednání Sněmovny. Je to jen přechodná novela, kterou nahradí velký loterijní zákon. Ten by měl vejít v platnost v lednu 2017.

30. 11. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.030
Kanada, 1 .....19.108
USA, 1 .....25.545

Kultura

Gott trpí nádorovým onemocněním, kvůli zdravotním problémům ruší koncerty

Karel Gott se od neděle 1. listopadu léčí na pražské hematologické klinice Všeobecné fakultní nemocnice. Lékaři šestasedmdesátiletému zpěvákovi, který si získal přízeň několika generací nejen v Česku, diagnostikovali nádorové onemocnění mízních uzlin, takzvaný Non-Hodgkinův lymfom. Kvůli zdravotním problémům zrušil naplánované koncerty.

„Vážení a milí příznivci, mí milí přátelé, kamarádi z branže, se kterými spolupracuji, díky vám za všechny vzkazy s přáním brzkého uzdravení. Dodává mi to opravdu velkou sílu, odvahu s tím bojovat při docela náročné léčbě. Doufám, že se brzy zase všichni uvidíme v lepších časech. Váš Karel," říká na nahrávce, kterou ve středu 4. listopadu zveřejnila jeho manželka Ivana na Facebooku.

Lékaři onemocnění zjistili při operaci náhlé příhody břišní, kterou Gott podstoupil před

tím v pražském Institutu klinické a experimentální medicíny. Aktuální informace o jeho zdravotním stavu přinášejí i zahraniční média, například slovenská, německá či rakouská. V Německu je Gott velmi populární, mezi oblíbené písně patří německá verze Včelky Máji.

Doma v Česku je bezesporu nejslavnějším zpěvákem. Vydal skoro tři stovky alb, prodané desky se počítají v řádu desítek milionů. Je 40 násobným Zlatým a Českým slavíkem. Před šesti lety obdržel od tehdejšího prezidenta Václava Klause medaili Za zásluhy.

Časopis, který nezná hranice. Vyšel první český Newsweek

Na českou mediální scénu přichází nový časopis, který má ambice naplnit poptávku po kvalitní nezávislé žurnalistice. Ve čtvrtek 5. listopadu se v trafikách objevilo první číslo české mutace časopisu Newsweek. Stojí za ním firma MediaRey SE, která už vydává českou verzi Forbesu.

Na stránkách magazínu si na své přijdou především lidé, kteří se zajímají o zahraniční dění. Čtenáře nejdříve osloví silné celostránkové fotografie, poté komentáře k aktuálním událostem a reportáže, které se zabývají jak politikou, tak světovými fenomény. Newsweek chce také představovat inspirující osobnosti, v prvním čísle se zaměřil na Dominika Feriho, nejmladšího českého radního. Velký prostor dostane také kultura.

„Budeme se snažit dělat v českých poměrech světový časopis," uvedl v pořadu ČT 24 Newsroom Petr Šimůnek, šéfredaktor českého Forbesu a spolumajitel vydavatelství MediaRey SE. Reportáže bude připravovat desetičlenná redakce v čele s Jiřím Nádobou ve spolupráci se zahraniční edicí. Převzatý obsah by měl ale tvořit maximálně pětinu čísla, hlavní část bude vytvářet lokální tým novinářů.

Definovanému směru Newsweeku odpovídá také složení redakce. Například Daniel Anýž dosud působil jako komentátor Hospodářských novin, na zahraniční tematiku se zaměřovala i Kateřina Šafaříková před svým odchodem z Lidových novin. Tomáš Lysoněk byl editorem MF Dnes, šéfredaktor Nádoba přichází z Forbesu.

Grafická stránka magazínu sází na jednoduchost, obsahu dominují barevné fotografie, tmavá obálka láká čtenáře bílým titulkem. To je změna oproti originálnímu Newsweeku, ten má v titulku klasicky červenou. Druhým rozdílem je periodicita, u nás bude časopis vycházet nejdříve jako čtrnáctideník oproti originálnímu týdeníku, a to v nákladu 40 tisíc výtisků.

Newsweek je americký magazín, který existuje od roku 1933. Česká verze je už jeho devátou mutací, zařazuje se tak například vedle japonské, britské, srbské nebo polské. Češi si Newsweek mohou ve stáncích koupit za 59 korun.

Do třetího ročníku Noci divadel se zapojilo 130 tuzemských scén

Ani vítr, ani deštivé počasí neodradily rekordní počet fanoušků, aby vyrazili v sobotu 21. listopadu večer ven a zavítali se podívat na prkna, která znamenají svět. Letošní ročník nabídl ze všech tří zatím nejpestřejší program a většina představení byla ještě před začátkem akce vyprodaná, komentované prohlídky byly obsazené. Jenom v Praze se zapojilo na padesát divadel, každé s vlastní nabídkou představení, koncertů, workshopů, přednášek, dílen, ukázek maskérské a kostymérské práce. Většina scén také pustila diváky do obvykle nepřístupných prostorů a provedla je po zákulisí a šatnách. Kromě Prahy se do projektu zapojilo jedenáct brněnských divadel, šest ostravských, Národní divadlo moravskoslezské a divadla v Plzni, Hradci Králové, v Chebu, Ledči nad Sázavou či Českém Krumlově,.

Sport

Češky opět vládnou týmovému tenisu. Finále Fed Cupu v Praze rozhodla až čtyřhra

„My tu mísu zase vyhrály," skandoval hlouček českých tenistek po závěrečné čtyřhře. Počtvrté za pět let se české reprezentantky představily ve finále Fed Cupu a počtvrté Pohár federace vybojovaly. Rusko porazily 3:2. Lví podíl na zisku trofeje měla Karolína Plíšková, která nejprve srovnala ve dvouhře na 2:2 a následně s Barborou Strýcovou ovládly i čtyřhru. Zápasům hraným 14. a 15. listopadu nepřihlížela jen zaplněná pražská O2 arena, ale i téměř tři čtvrtě milionu televizních diváků v Česku.

„Věděla jsem, že když prohraju, tak končíme, ale nejde na to myslet. Na kurtu už jsem si to užívala, lidi strašně pomáhají, " popisovala pro iDnes.cz hrdinka nedělních zápasů Plíšková, která zvládla vítězně dvě závěrečné bitvy. Nejprve, ještě za kritického stavu 1:2, porazila Anastasii Pavljučenkovovou 6:3 a 6:4, čímž vybojovala pro Česko tolik důležitý vyrovnávací bod. A pak ve čtyřhře, kde se se Strýcovou postavily proti Pavljučenkovové a Jeleně Vesninové.

První set rozhodující bitvy patřil ruským tenistkám, druhý získaly Češky. O vítězkách tak rozhodl třetí set, který už od začátku ovládaly české hráčky. Po podání Strýcové za stavu 5:2 a 40:30 Vesninová ještě returnovala na Plíškovou, která míček vrátila na Pavljučenkovovou. Ta už však síť nepřehodila. Pro ruské sportovce se O2 arena stala letos podruhé pohřebištěm finálových nadějí. V květnu podlehli Kanadě ruští hokejisté a nyní českým lvicím i tenistky. „Bylo to nádherné finále," hodnotil nehrající kapitán Petr Pála.

A také hodně vyrovnané. V sobotu po zahajovacím ceremoniálu, při kterém lidé v O2 areně minutou ticha uctili oběti teroristického útoku v Paříži, patřil kurt Petře Kvitové a její soupeřce Pavljučenkovové. Pro českou jedničku nezačal zápas příliš dobře, ruské dvojce podlehla v prvním setu 2:6. „Připadala jsem si trošku trapně, bylo mi diváků líto," svěřila se iDnes.cz Kvitová. Bod pro Česko přesto zajistila, když ve druhém a třetím setu dovolila soupeřce pouze po jednom gamu.

V dalším zápase nastoupila Plíšková proti Marii Šarapovové. I v tomto zápase vyhrála týmová jednička, a to 6:3 a 6:4. Po sobotních utkáních byl tedy stav nerozhodný 1:1.

V neděli se Rusky dokonce ujaly vedení. Kvitová podlehla Šarapovové, ač si z posledního vzájemného zápasu na Turnaji mistryň odnášela psychickou výhodu. Tehdy zápas, v němž prohrávala 1:5, dovedla do vítězného konce. V Praze naopak první set získala, ale prohrála 6:3, 4:6 a 2:6. Za nepříznivého stavu 1:2 však přišly velké chvíle Plíškové, díky níž mohl český tým slavit a druhý den triumfálně pózovat s trofejí před Pražským hradem.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Svatý otec František v Africe

Papež navštívil Keňu, Ugandu a Středoafrickou republiku

Ve dnech 25. - 30. listopadu 2015 uskutečnl papež František na svou 11. zahraniční cestu, při níž navštívil Keňu, Ugandu a Středoafrickou republiku.Hlavním rysem této cesty byla pozornost vůči „periferiím". Papež pronesl celkem 19 promluv, z toho 14 italsky, dvě anglicky, dvě španělsky a jednu francouzsky. Přinášíme výběr důležitých událostí cesty.

Mše svatá v univerzitním areálu v Nairobi za účasti několika set tisíc lidí.

Přivítání a první den v Keni

První zastávkou šestidenní cesty byla Keňa. Letodlo s papežem přistálo na letišti v Nairobi ve středu 25. listopadu 2015 od poledne a Svatého otce zde přivítal prezident republiky Uhuru Kenyatta, dále arcibiskup Nairobi kardinál John Njue a další keňští biskupové. Petrova nástupce přivítal na letišti tradičními zpěvy a tanci také zástup věřících.

Nairobi je největším městem východní Afriky, má více než 4 miliony obyvatel. Dříve zde byla neobydlená bažinatá oblast a. Rozvoj města začal na konci 19. století, kdy v těchto místech Britští kolonizátoři postavili zásobovací sklady a spojili je železnicí s Ugandou. Vyhlášení nezávislosti v roce 1963 znamenalo prudký demografický rozvoj. Nairobi se rozkládá v nadmořské výšce 1 661 m, severozápadně od nejvyšší africké hory Kilimandžára (5 895). Nairobi je město mnoha kontrastů. Na jedné straně je jako jedno z komerčních a finančních center kontinentu sídlem řady nadnárodních korporací a programů Spojených národů pro životní prostředí a pro osídlení. V obchodní čtvrti města září moderní mrakodrapy. Na druhé straně dva miliony obyvatel žije v předměstských slumech. Například v Mitumbě, nejchudším ze slumů, je více než polovina lidí nakažena virem HIV (až 60%), průměrný denní příjem činí méně než jeden dolar (60 centů) a základní školu dokončí pouhých 5% dětí.

Po oficiálním přivítání v prezidentském paláci a soukromé schůzce s keňským prezidentem Uhurem Kenyattou následovalo papežovo první veřejné vystoupení. Pod rozlehlým stanem zahrady prezidentského paláce se shromáždilo na tři tisíce osobností keňského politického, hospodářského a kulturního života a zástupců diplomatického sboru. Papež zde promluvil v angličtině, která je vedle svahilštiny úředním jazykem Keňské republiky. *„Keňa je mladá a vitální země, která oplývá rozmanitým bohatstvím a plní významnou roli v tomto regionu. Také ostatní africké země různými způsoby sdílejí vaše zkušenosti s utvářením demokracie. Stejně jako Keňa se na pevných základech vzájemného respektu, dialogu a spolupráce snaží stavět skutečně harmonickou, spravedlivou a inkluzivní multietnickou společnost."* Petrův nástupce pak vyzdvihl péči Keňanů o přírodní krásy a zdůraznil, že ekologický postoj souvisí se správným modelem ekonomického rozvoje. Potom zdůraznil zvláštní odpovědnost politiků poukazem na evangelní výstrahu, že od těch, kterým bylo dáno mnoho, bude mnoho požadováno (srov. Lk 12,48). Povzbudil pak přítomné politiky, aby se transparentně a poctivě zasazovali o obecné dobro a prosazovali solidaritu na všech úrovních společnosti.

Mše svatá v Nairobi a vystoupení na půdě OSN

Ve čtvrtek 26. listopadu ráno se papež na nunciatuře v Nairobi zúčastnil ekumenického a mezináboženského setkání. Vedle zástupců různých křesťanských církví byli přítomni také představitelé muslimů, židů, sikhů či buddhistů. Podle papeže není mezináboženský dialog „luxusem", nýbrž je *„něčím zásadním, je něčím, co náš svět, zraněný konflikty a rozděleními, stále více potřebuje"*. František ve svém proslovu vyzval ke spolupráci mezi členy náboženství na ochraně důstojnosti každého člověka a národa. *„Myslím také na důležitost našeho společného přesvědčení, podle kterého Bůh, kterému se snažíme sloužit, je Bohem míru. Jeho svaté jméno nesmí být nikdy používáno k ospravedlňování nenávisti a násilí,"* řekl. Z mladých lidí se podle něj příliš často stávají extremisté ve jménu náboženství, zatímco lidé jsou povoláni být *„proroky míru"* a vzájemné úcty.

Dopoledne slavil papež mši svatou v kampusu univerzity. Podle některých zdrojů se jí zúčastnilo téměř milion lidí, a to i přes hustý déšť a následné záplavy bahna. František dorazil na místo v otevřeném papamobilu, v němž projel mezi shro-

mážděnými davy lidí. *„Zdraví jakékoliv společnosti vždy závisí na zdraví rodin,"* prohlásil papež v homilii, během níž se věnoval právě tématu rodin. František také vyzval k odporu vůči praktikám, které by podporovaly aroganci mužů, zraňovaly nebo znevažovaly ženy, nepečovaly o staré lidi či ohrožovaly životy těch, kdo se ještě nenarodili. Posláním rodin je vyzařovat do světa Boží lásku ve světě, ve kterém *„rostou nové pouště"* egoismu a lhostejnosti vůči druhým. Přítomné také papež vyzval, aby stavěli svůj život na skále, kterou je Syn Boží, jediný Spasitel lidstva. *„Buďte silní ve víře! Nebojte se! Protože vy patříte Pánu,"* vyzval v závěru homilie.

Církevní základní škola a lyceum *St Mary's School* v Nairobi odpoledne hostila setkání papeže Františka s kněžími, řeholníky, řeholnicemi a seminaristy. Papež je podle svého zvyku oslovil spontánně ve španělštině. *„Kdo chce následovat Ježíše, nesmí se zajímat o bohatství, moc a důležitost. Ježíše je nutné následovat až do posledního kroku, na kříž. On už pak zařídí, abyste vstali z mrtvých, avšak musíte ho následovat až do konce. Následování Ježíše nás nezbavuje hříchu, nad kterým máme plakat... Plačte nad bolestí světa a vlastní nevěrou, plačte za chudé lidi a zavražděné děti. Plačte nad tím, čemu nerozumíme,..."* Pláč a modlitba – radil papež František. Ptejme se sami sebe, zda kvůli modlitbě odkládáme spánek, časopisy, rozhlas či televizi. A konečně je dalším rysem Ježíšova následování služba. *„Všichni, kdo se dali Ježíšem vyvolit, tak učinili, aby sloužili Božímu lidu, nejchudším, vyděděným a vzdáleným lidem, ale také těm, kteří si neuvědomují hřích a pýchu, ve kterých žijí. Byli jsme vyvoleni nikoli proto, abychom si dali sloužit, nýbrž abychom sloužili."*

Vyvrcholením programu dne bylo vystoupení papeže na půdě OSN v Nairobi kde úřadují také Programy Spojených národů pro životní prostředí a pro lidské osídlení. Papež František zde španělsky pronesl obsáhlou promluvu, v níž nezřídka citoval z encykliky *Laudato si´* poukazující na podstatnou souvislost mezi péčí o životní prostředí a péčí o člověka. Do tohoto kontextu patří i pozornost věnovaná Mezinárodní konferenci o klimatu v Paříži. *„Za několik dní začne v Paříži důležitá konference o klimatických změnách, během níž se mezinárodní společenství bude znovu zabývat touto problematikou. Bylo by smutné, a troufnu si říci dokonce katastrofální, kdyby soukromé zájmy převážily nad obecným dobrem a vedly ke zmanipulování informací za účelem hájení vlastních plánů."* Pařížská dohoda – řekl dále papež - může v tomto směru dát zřetelný signál pod podmínkou, že se vyhneme – jak jsem měl příležitost vyslovit na fóru valného shromáždění OSN – „každému pokušení upadnout do deklarativního nominalismu, který má konejšit svědomí. Musíme dbát o to, aby naše instituce byly v boji proti všem těmto metlám skutečně účinné." Doufám proto, že COP21 povede k uzavření globální a transformující dohody, založené na zásadách solidarity, spravedlnosti, rovnosti a spoluúčasti, zaměřené na dosažení tří cílů, které jsou složité a zároveň vzájemně propojené: snížení vlivu klimatických změn, boj s chudobou a úcta k lidské důstojnosti.

V kostele sv. Josefa dělníka v chudinské čtvrti Kangemi na předměstí Nairobi.

Návštěva chudinské čtvrti a setkání s keňskou mládeží

Páteční program zahájil papež František návštěvou slumu Kangemi. V této chudinské čtvrti Nairobi žije více než 100 tisíc lidí různých etnik. Jedna z obyvatelek slumu papeži představila jejich smutnou situaci. *Šedesát pět procent obyvatel Nairobi žije ve slumech* v provizorních obydlích, která však zabírají pouze 5% rozlohy města. Obyvatelé slumu mohou být kdykoli vysídleni, živí se příležitostnou prací v přilehající průmyslové zóně, nejsou však dostatečně placeni a v praxi mají méně než dolar na den. Absence státu je ještě citelnější v oblasti školství a zdravotnictví. Nedostatek kvalitní pitné vody vyvolává epidemie... *„Cítím se doma, když se dělím o tento moment s bratry a sestrami, kteří – nestydím se to říci – mají v mém životě a mých rozhodnutích speciální místo,"* řekl papež, který ještě za svého působení v diecézi Buenos Aires posílal kněze mezi chudé a sám tato místa navštěvoval. „Jsem zde, abyste se dozvěděli, že nejsem lhostejný vůči vašim radostem i nadějím, úzkostem i bolestem. Znám obtíže, se kterými se den po dni střetáváte. Nelze jinak než odsoudit nespravedlnost, kterou trpíte." Přesto papež nezačal pranýřováním nešvarů, nýbrž vyzdvihl *„moudrost lidových čtvrtí"*, v nichž existují *„hodnoty evangelia, na které společnost blahobytu, otupená bezuzdným konzumem, zdá se, zapomněla"*. Lidé žijící na chudých místech dobře vytváří sociální vazby, jsou schopni prožívat solidaritu, položit život za druhé, dávat přednost životu před smrtí, křesťansky pohřbívat mrtvé, nabízet místo nemocným ve vlastním domě nebo dělit se o chléb s hladovými. *„Hodnoty, které se zakládají na skutečnosti, že každý člověk je důležitější než bůh peněz. Díky za to, že nám připomínáte, že existuje i jiná kultura. Chtěl bych na prvním místě zdůraznit ty hodnoty, které vy uvádíte do praxe, hodnoty, jež se nepočítají na burze, hodnoty, se kterými se nedá spekulovat ani nemají tržní hodnotu."* Ve svém projevu papež také ostře kritizoval skutečnost, že někteří lidé musí žít ve vyloučených městských lokalitách. To je způsobeno *„menšinami, které soustřeďují moc, bohatství a egoisticky plýtvají, zatímco rostoucí většina se musí uchýlit na opuště-né, špinavé a ‚skartované' periferie"*. Papež tak zopakoval základy sociálního učení církve, podle

něhož se má dostávat majetku všem spravedlivou měrou. Římský biskup také odsoudil spekulování s cenami bytů a nespravedlivé obchodování s pitnou vodou. Nové formy kolonialismu podle něj vyvíjejí tlak na chudé země, aby přijaly opatření, jež skartují lidi a snižují porodnost. Jejich cílem je však legitimizovat současný systém rozdělování životních prostředků, kdy si menšina usurpuje právo konzumovat neproporční množství prostředků. V závěru papež vyzval k nasazení za odstranění nespravedlnosti vůči chudým: *"Modleme se, pracujme a společně se zasazujme o to, aby každá rodina měla důstojný příbytek, přístup k pitné vodě, koupelnu a bezpečný elektrický přívod; (...) aby v každé čtvrti byly ulice, náměstí, školy, nemocnice, sportovní, rekreační a umělecké prostory, aby vaše žádosti a vaše volání byly vyslyšeny, abyste všichni mohli žít v míru a bezpečí, jaké zasluhuje vaše nezměrná lidská důstojnost. Bůh vám žehnej!"*

Na závěr pobytu v Keni se papež sešel na fotbalovém stadionu s místní mládeží. Klíčová otázka celého setkání se ptala po tom, proč na světě existuje násilí, války, rozdělování a smrt, co člověka vůbec vede ke zlému a proč Bůh dopouští tolik utrpení. František připomněl příběhy z Bible o pokoušení člověka ďáblem a řekl: *„Duch zla nás vede do záhuby."* On je ten, který nás svádí ke korupci, drogám, destruktivnímu fanatismu. Ke zlu nás vede také nedostatek modlitby: *„Muž nebo žena ztrácí lidskost, když zapomenou, jak se modlit, protože se cítí silní. Nemají proto potřebu žádat Pána o pomoc, tváří v tvář tolika tragédiím."* Upozornil, že ač je život plný obtíží a mnoha „pozvánek na scestí", my se můžeme vždy svobodně rozhodnout, jakou cestou se vydat. Rovněž upozornil na zlo korupce a jak proti ní bojovat: *„Pokaždé když přijmeme úplatek a dáme si ho do kapsy, ničíme své srdce. Ničíme naši osobnost, ničíme naši zemi."* Je třeba začít u sebe, protože cesta korupce *„je cesta, která nevede k životu, nýbrž k smrti."* Na závěr dodal: *„Když něčemu nerozumíte, když se vás zmocní zoufalství, podívejte se na kříž. Tento velký Boží pád, zničení Boha je pro naši víru velkou výzvou. Ale toto selhání nevedlo ke konci dějin, ale k obnovení nás všech Kristovým vzkříšením."* Potom papež vytáhl to, co u sebe vždy nosí po kapsách: růženec a kapesní vydání křížové cesty. v kapesní velikosti. *„Díky těmto věcem nikdy neztrácím naději,"* řekl a dodal: *„Existuje jen jedno řešení - dělat to, čeho se vám nedostalo. Když jste nedostali porozumění, mějte porozumění s druhými. Když jste nedostali lásku, milujte o to víc. Jestli jste poznali bolest samoty, vyhledávejte ty, kteří jsou opuštění."*

Odpoledne se Petrův nástupce vydal na druhou část svojí apoštolské cesty, do Ugandy.

Papež v Ugandě – zemi mučedníků

Uganda, která má 37 milionů obyvatel, je křesťanská země. Kromě katolíků, kteří tvoří asi 47% obyvatelstva, je v zemi silně zastoupeno také anglikánské společenství, do kterého patří 36% Ugandanů. Oficiálním jazykem je stejně jako v Keni angličtina, ve které papež pronesl svoji promluvu na uvítanou. Cílem jeho návštěvy, jak řekl v úvodu, je připomínka 50. výročí kanonizace ugandských mučedníků. Svatořečil je v roce 1964 Pavel VI., který o pět později (31.7.-2.8.1969) jako první papež Ugandu také navštívil. Kromě 22 katolíků, z nichž nejznámější je svatý katecheta Karel Lwanga, podstoupilo mučednictví v letech 1885-87 také 23 anglikánů. Všichni tito svědkové víry jsou ctěni v obou křesťanských komunitách této země. *„Mučedníci – jak katolíci, tak anglikáni – jsou autentičtí národní hrdinové. Vydávají svědectví hlavním principům, které vyjadřuje ugandské motto: Pro Boha a pro moji vlast. Připomínají nám, že víra, mravnost a úsilí o obecné dobro byly a nadále jsou důležité pro kulturní, ekonomický a politický život. Kromě toho nám také připomínají, že i přes různost našich náboženských vyznání a přesvědčení jsme všichni povoláni hledat pravdu, zasazovat se o spravedlnost a smíření, vzájemně se respektovat, chránit a pomáhat si jako členové jediné lidské rodiny."*

Mše svatá ke cti Ugandských mučedníků v Namugongo

Petrův nástupce se po skončení oficiálního uvítání v prezidentském paláci odebral z Entebby do Munyonyo, místa, kde ugandský král Mwanga roku 1886 nařídil likvidaci křesťanů. Na prostranství před tamější františkánskou svatyní se konalo setkání s přibližně pěti tisíci katechety a učiteli. „Pokud budete nejen učitelé, ale také svědci, vaše poselství zakoření hlouběji," řekl jim papež František. V Ugandě působí 14 a půl tisíce katechetů. Papež jim poděkoval za jejich práci, kterou – jak podotkl – konají s nesmírnou obětavostí a za pomoci velice skromných prostředků.

Dopolední mše svatá ke cti ugandských mučedníků za účasti 300 tisíc věřících

Hlavním bodem dopoledním programu papeže v sobotu 28.listopadu v Kampale byla mše svatá ke cti ugandských mučedníků. Petrův nástupce těsně před bohoslužbou nejprve navštívil anglikánský chrám v Namugongo, který stojí na místě, kde v letech 1884-87 podstoupilo smrt dvacet pět svědků víry, anglikánů i katolíků. Z celkového počtu 45 tehdejších mučedníků, zabitých na různých místech Ugandy, bylo 22 katolíků. V přilehlé kapli jsou také uchovávány jejich relikvie. Čtyřicítka biskupů anglikánské Ugandské církve v čele s anglikánským arcibiskupem přivítala Františka a po krátké prohlídce místa společně setrvali v tiché modlitbě.

Národní katolické poutní místo ugandských mučedníků je vzdáleno od anglikánského pouhé tři kilometry. Rozkládá se v místech, kde byl 3. června 1886 upálen sv. Karel Lwanga. Kostel vynáší 22 pilastrů symbolizujících katolické mučedníky a má připomínat typický stan kmene Baganda. Při své návštěvě Ugandy v roce 1969 jej vysvětil papež Pavel VI., který rovněž o pět let dříve – v době zasedání II. vatikánského koncilu – Karla Lwangu svatořečil. Na prostranství před kostelem, uprostřed umělého jezera, bylo zbudováno pódium s oltářem, kde za účasti 300 tisíc věřících předsedal František votivní eucharistické slavnosti připomínající půl století od kanonizace.

Svobodné svědectví těchto mučedníků, z nichž mnozí byli velmi mladí, dosáhlo „do nejzazších končin země" – připomněl papež František při mši svaté doprovázené místními zpěvy a tanci – a je velkým dědictvím, které má být dále předáváno: *„Tento odkaz si nelze osvojit vzpomínkou na okolnosti nebo jejich konzervováním v muzeu jako by to byly cenné drahokamy. Ctíme je doopravdy a ctíme všechny svaté, když dosvědčujeme Krista ve svých domovech a našim bližním, na pracovištích a v občanské společnosti, ať už zůstáváme doma anebo se vydáme do nejvzdálenějšího koutu světa."* Dar Ducha nemůže být zadržován, řekl František s poukazem na to, jak sv. Karel Lwanga a jeho druhové víru přijali a předávali ji dál navzdory nebezpečné době. Jejich svědectví promlouvá ještě dnes, hlásá Krista a moc Kříže: *„Byl ohrožen nejenom jejich život, ale také život mladých chlapců a děvčat, kteří byli svěřeni do jejich péče. Poněvadž rozvíjeli vlastní víru a rostli v lásce k Bohu, nebáli se nést Krista druhým, dokonce za cenu života. Jejich víra se stala svědectvím. Dnes je ctíme jako mučedníky a jejich příklad ve světě nadále inspiruje mnohé lidi."* Po vzoru mučedníků máme i my oživovat dar Ducha, který jsme přijali – vybízel Svatý otec.

Odpolední setkání se 150 tisíci mladými lidmi.

Na bývalém letišti hlavního ugandského města Kampala se s Petrovým nástupcem uskutečnil národní Den mládeže. Jeho účastníci se na setkání s papežem připravili svátostí smíření, mší svatou a katechezí, aby později mohli sledovat prostřednictvím velkoplošných obrazovek papežskou bohoslužbu ze svatyně ugandských mučedníků. Papež František si po svém příjezdu vyslechl dvojí svědectví, před kterými naše úzkoprsé problémy tiše blednou. Vysokoškolák Emmanuel vyprávěl o několikaměsíčním zajetí a mučení v rukou zločinecké skupiny, zvané Armáda Pánova odporu. Na vlastní kůži zažil hladovění, týrání a vraždy svých spolužáků z nižšího semináře. Rozžhavená mačeta mu na záda vypálila znamení kříže, avšak jeho srdce nalezlo milost odpuštění. Čtyřiadvacetiletá dívka Winnie, která brzy v dětství osiřela, zase popisovala svůj život s virem HIV.

Svatý otec se jako obvykle vzdal psaného textu a promluvil spatra. *„Zatímco jsem vás poslouchal, kladl jsem si otázku: Může být také špatná zkušenost dobrá pro život? Odpověď zní: ano! Negativní zážitky – a mnozí z vás takovými prošli – otevírají horizonty, a to Ježíšovou silou. Winnie proměnila své deprese a zahořklost v naději, nikoli kouzlem, nýbrž Ježíšovým dílem. Ježíš sám na sobě prožil tu nejhorší zkušenost celých dějin. Byl potupen, odmítnut, zavražděn. A Boží mocí vstal z mrtvých. S každým z nás může učinit totéž, protože Ježíš je Pán."* Papež se opětovně vrátil k odkazu ugandských mučedníků. Pokud chceme žít, musíme zemřít, a někdy se vyžaduje také fyzická smrt, řekl. Touto smrtí dáváme život a pokud měníme negativní v pozitivní, stáváme se vítězi, avšak pouze díky Ježíšově milosti. Pak se papež k mládeži obrátil s několika otázkami, na které tisíce hlasů sborově odpovídaly „ano".

Po setkání s mládeží papež navštívil charitní dům v Nalukolongo, kde řeholní sestry z ugandské kongregace Sester Dobrého Pastýře pečují přibližně o stovku nemocných, starých a umírajících lidí. Papež se nejprve zastavil ke krátké adoraci v místní kapli a pozdravil se pak osobně s každým z přítomných.

Papež František v otevřeném voze mezi lidmi ve Středoafrické republice

Papež ve válečné Středoafrické republice

V neděli 29. listopadu se papež přesunul do Středoafrické republiky. Zdejší občanská válka, která probíhá od roku 2012, vyhnala z domovů mnoho lidí. I přes válečné nebezpečí se papež rozhodl do této země přijet. Po celou dobu se pohyboval, stejně jako v předchozích dvou zemích, v otevřeném „papamobilu", aby mohl být v přímém kontaktu s lidmi. Také odmítl používat neprůstřelnou vestu po svou klerikou.

Středoafrická republika má rozlohu asi desetkrát větší než Česká republika a 4 miliony 600 tisíc obyvatel. Patří k nejchudším zemím světa s vysokým počtem analfabetů (40 %). Samostatná je od roku 1960; od té doby je však nepřetržitě zmítána politickými boji. Společným úsilím představitelů katolické církve, evangelíků a muslimské obce se nedávno podařilo dosáhnout příměří mezi dvěma ozbrojenými skupinami: rebelujícími muslimy (Seleka) a křesťany (Antibalaka). Obyvatelstvo je převážně křesťanského vyznání (katolíci 37 %, protestanti 16 %). Muslimů je o něco méně než protestantů a 20 % obyvatel se hlásí k domorodé pohanské tradici. V důsledku krvavých konfliktů žije pětina obyvatel Středoafrické republiky jako uprchlíci: 450 tisíc jich utekło do sousedních zemí a 440 tisíc zůstalo ve vlasti, z čehož se jich 75 tisíc uchýlilo do hlavního města Bangui, které má 740 tisíc obyvatel.

Papež po příletu vyzval obyvatele, aby se bránili strachu jeden z druhého a vyjádřil naději, že nadcházející volby budou vstu-

pem do nové etapy života země. Jak je již na africkém kontinentu zvykem, i zde ho čekalo velmi vřelé přijetí. Po úvodním setkání s prozatímní prezidentkou Catherine Sambovou-Panzovou promluvil papež k veřejným činitelům. *„Středoafrická republika navzdory těžkostem postupuje k normalizaci svého sociálně-politického života a já vstupuji na její půdu poprvé po svém předchůdci svatém Janu Pavlu II. Přicházím jako poutník pokoje a jako apoštol naděje. Těší mne totiž, že mohu ocenit úsilí vynaložené různými národními i mezinárodními představiteli, počínaje paní prozatímní prezidentkou, v nynější fázi vedení této země. Vroucně si přeji, aby rozličná celonárodní jednání, která se uskuteční za pár týdnů, umožnila zemi klidně vykročit do nové etapy svých dějin,"* řekl papež, aby se dále věnoval mj. tématu ochrany důstojnosti člověka.

Po tomto setkání se papež odebral do pět kilometrů vzdáleného uprchlického tábora, který funguje při kostele Nejsvětějšího Spasitele; v jeho sousedství žije na 4 tisíce lidí. *„Přeji vám a všem Středoafričanům mír. Jsme všichni bratři. A protože jsme bratři, chceme mír,"* zdůraznil papež.

Odpolední program prvního dne začal návštěvou na zdejší evangelické teologické fakultě, kde se papež setkal se 400 představiteli evangelických sborů Středoafrické republiky. *„Bůh nečiní rozdíly mezi těmi, kdo trpí. Často to nazývám ekumenismus krve. Všechny naše obce bez rozdílu trpí nespravedlností a slepou nenávistí, kterou rozpoutal démon,"* řekl zde mj. František.

Papež otevřel v Bangui první Svatou bránu Svatého roku milosrdenství

Následoval vrchol dne v nedaleké katedrále Neposkvrněného Početí z roku 1938, ve které vloni islámští ozbrojenci povraždili 15 lidí, kteří se tam přišli ukrýt před násilím. Před ní na papeže čekalo dva a půl tisíce místních kněží, zasvěcených osob, katechetů, aby se účastnili otevření Svaté brány u příležitosti Roku milosrdenství.

Papež zde nejprve vykonal krátký obřad otevření Svaté brány a po chvíli tiché modlitby jako první vstoupil do katedrály. Následovala mše svatá z první neděle adventní, kterou několik tisíc mladých účastníků, kteří se nevešli dovnitř, sledovalo na prostranství před katedrálou. Na bohoslužbě byli přítomni rovněž představitelé evangelíků a muslimů. Ve své naléhavé homilii apeloval především na smíření: *„Všechny, kteří se neprávem zmocňují zbraní tohoto světa, vyzývám: odložte tyto nástroje smrti; ozbrojte se spíše spravedlností, láskou a milosrdenstvím, jež jsou autentickou zárukou pokoje. Kristovi učedníci, kněží, řeholníci, řeholnice či laici, kteří pracujete v této tak sugestivně pojmenované zemi, jež je situovaná v srdci Afriky a je povolána objevit Pána jako pravý Střed všeho, co je dobré, vaším povoláním je ztělesňovat Boží srdce mezi svými spoluobčany. Kéž vás Pán 'posilní, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými' (1 Sol 3,13). Smíření, odpuštění, láska a pokoj!"*

Prezidentka Catherine Sambová-Panzová požádala před papežem o odpuštění za všechno zlo, kterého se obyvatelé Středoafrické republiky dopustili při náboženském násilí. *„Jménem celého vedení této země, ale i všech těch, kteří přispěli k její cestě do pekel, se zpovídám ze všeho dřívějšího zla a žádám z hloubi srdce o odpuštění,"* prohlásila politička při setkání s Františkem v prezidentském paláci.

Poslední den papežovy africké cesty

Pondělí 30. listopadu zahájil papež František návštěvou mešity v Koudoukou. Petrova nástupce přivítalo pět imámů. *„Má pastorační návštěva Středoafrické republiky by nebyla úplná, kdyby nezahrnovala také toto setkání s muslimskou komunitou,"* oslovil papež asi dvě stě přítomných. *„Křesťané a muslimové jsou bratři. Musíme se proto za bratry považovat a jako takoví se k sobě také chovat. Víme dobře, že poslední události a násilí, které otřáslo vaší zemí, nebylo založeno na primárně náboženských důvodech. Kdo říká, že věří v Boha, musí být také mužem či ženou pokoje. Křesťané, muslimové i vyznavači tradičních náboženství žili společně v pokoji po mnoho let. Musíme tedy zůstat sjednocení, aby ustaly všechny činy, které z jedné či druhé strany znetvořují Boží tvář a jejichž cílem je prosazovat všemi možnými prostředky partikulární zájmy na úkor společného dobra. Vyslovme společně „ne" nenávisti, „ne" pomstě, „ne" násilí, zejména tomu, které je páchán ve jménu náboženství nebo Boha, Bůh je pokoj."*

Na fotbalovém stadionu papež slavil závěrečnou mši svatou. Navzdory všeobecnému jásotu nikdo z přítomných nezapomínal na palčivou realitu státu, který denně zažívá krvavé násilí. Podtrhovala ji také červená liturgická barva svátku sv. apoštola Ondřeje. Papež v homilii uvedl: *„Středoafričtí křesťané, každý z vás je povolán být tvůrcem lidské a duchovní obnovy svojí země vytrvalostí svojí víry a svým misionářským nasazením. Zdůrazňuji – být tvůrcem lidské a duchovní obnovy."* Ještě předtím však adresoval středoafrickým věřícím trojí výzvu – děkovat Pánu za všechny dary, zejména dar víry; rozejít se s ďáblem a stávat se novými posly evangelia pro své bratry. *„Děkujme Pánu za Jeho přítomnost a sílu, kterou nám dává v každodennosti našeho života, když zakoušíme fyzické či morální utrpení, bolest, žal; za činy solidarity a štědrosti, ke kterým nás uschopňuje; za radost a lásku, kterou vyzařují naše rodiny, naše komunity i navzdory občasné ubohosti, násilí či strachu ze zítřka; za odvahu, která našim duším do-dává ochotu se spřátelit, rozmlouvat s někým, kdo není jako my, odpustit tomu, kdo nám ublížil, zasadit se o vytváření spravedlivější a bratrštější společnosti, kde nikdo nebude opuštěný."* Pán nás zve k cestě na *druhý břeh*, odkázal papež k mottu středoafrické etapy apoštolské cesty. Tímto *druhým břehem* je věčný život – nikoli iluzorní útěk ze světa, nýbrž povolání zavazující k vytrvalosti ve víře a lásce. Avšak bezprostřednější *druhý břeh* je spása, kterou zjednává víra, a tedy skutečnost proměňující už naši přítomnost a okolní svět. Zatím však stojíme takříkajíc vprostřed řeky a potřebujeme misionářské nadšení. *Druhý břeh* je na dosah ruky a Ježíš přechází tuto řeku s námi. On vstal z mrtvých a od té doby jsou zkoušky a utrpení vždycky příležitostí, která otevírá novou budoucnost, pokud se necháme spojit s Ním, zakončil papež svou homilii při mši svaté v Bangui.

Po mši svaté papež odjel na letiště a odletěl zpět do Říma.

Podle zpráv Rádia Vatikán a České biskupské konference

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2015 si připomeneme patnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arciopatství
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.
Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.
9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.
Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.
Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.
Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.
Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.
Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 9. prosince 2015 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci vzpomínáme, že před pěti roky 21. prosince odešel na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA.
Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu,
později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného
srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v pondělí 21. prosince 2015 v 6.00 večer
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují chvíli tiché vzpomínky v modlitbě.

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Poděkování

Z jednoho dopisu naší čtenářky

Otče Hladíku,

dovolte mi, abych Vám poděkovala za titulní obrázek kostela Krista Krále v Praze v listopadovém čísle Hlasů národa, za článek o historii kostela a modlitby ke svátku Krista Krále.

Jsem Vám velice vděčna, protože jsem vyrůstala v blízkosti tohoto tehdy krásného kostela. Můj tatínek tam byl kostelníkem po mnoho let a my jsme bydleli v domě, který je také na obrázku.

Ještě jednou Vám upřímně z celého srdce děkuji.
Pán Bůh Vám žehnej.

S úctou z Californie Vaše
Anna Zemánek s rodinou

Upřímná vzpomínka

Letošního 26. prosince 2015 si připomeneme sedmé výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolků a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikníky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat v neděli 27. prosince 2015 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenou v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

na naše milé rodiče a prarodiče

Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918
v Kelníkách na Moravě.
Marie Minaříková, rozená Světinská,
se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němčí.
V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i
s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní
Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga,
kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a
všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích,
především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu,
v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu
v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli
katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.
František Minařík byl povolán na věčnost 26.března 1998
Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011
Oba jsou pochováni v mauzoleu
hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minařika a jeho manželku
Marii Minaříkovu
a její bratry Fr. Ludvíka Světinského
a Josefa Světinského
a rodiče Světinských
budeme obětovat v neděli
20. března 2016 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer ve čtvrtek 24. prosince 2015 v 10.00 PM

české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

Mše sv. na Kristovo narození

V pátek 25. prosince 2015 v 10.30 AM

Po mši svaté možnost oběda v klubu misie

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána 6.30 PM
27. prosince – sv. Rodiny 10.30 AM
28. prosince – 6.00 PM
29. prosince – 6.00 PM
30. prosince – 10.00 AM
Po mši svaté setkání seniorů v klubu misie
31. prosince – sv. Silvestra 6.00 PM
Po mši svaté posezení v klubu misie
od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE
1. ledna 2016 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM
2. ledna 2016 – Zjevení Páně – Tří králů 6.30 PM
3. ledna 2016 – Zjevení Páně – Tří králů 10.30 AM

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.
K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvojí Matky,
nechť nás rozehřeje
úsměv její sladký!

Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí

Tomečkovi
a Rasochovi

Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2016
svým přátelům a známým přejí

Eduard a Alice Vedralovi

Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.

Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.

To Vám všem u jesliček vyprošuje

Adele Vacek

s rodinou

Svec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402
Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 101 let od roku 1915

Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost zdraví a Božího požehnání v celém roce 2016 Vám přeje

James - Václav Švec

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky
a úspěšný nový rok 2016

přeje svým posluchačům československého rádiového vysílání v Chicagu a okolí

Vlasta Kučerová

Telefon: 773 - 751 8022
Email: Vlasta@czechoslovakradio.com

Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM
každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.
a na Internetu www.wcev1450.com

Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from

Czech Voice of Cleveland

Veselé Vánoce
a požehnaný nový rok 2016

České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanicích
WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM
Na Iternetu poslech po celém světě
www.whkwradio.com
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time
Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Joe Kocáb
4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105
Tel. (216) 883 – 4760

Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2016

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2016
Merry Christmas
and happy New Year 2016 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, president

Chicago Representatives

Loretta Moravecek	**1-708-484-3162**
Dolores Jacklin	**1-630-968-1292**

We wish a very Blessed Christmas and Happy New Year to all our friends
Všem našim přátelům přejeme milostiplné svátky Kristova narození a šťastný nový rok 2016

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 – 3400
Chapel: (708) 562 – 5900
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

Veselé Vánoce a mnoho štěstí a zdraví v novém roce 2016 všem přátelům přeje

rodina Boleslavova

Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent

Hojnost Božího požehnání a stálého zdraví všem členům a příznivcům vyprošuje do celého roku 2016

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda

Zemřela Věra Rokničová,

symbol krajanského života v Chicagu

Věra Rokničová se narodila 4.června 1926 na Novém Žižkově v Praze. Její otec Jan Brouček, byl manažer na hlavní městské poště, kde se seznámil s Veřinou matkou Marií, která tam pracovala jako meziměstská telefonní operátorka. Věra vychodila Vyšší dívčí školu ve Vodičkově ulici a pak začala studovat na Obchodní akademii Dr. Edvarda Beneše v Praze. Její studia však byla přerušena druhou světovou válkou a byla poslána do Lyšova, v jižních Čechách, k práci na statku u jejích příbuzných. Během války, Věra ztratila svou mladší sestru, která onemocněla meningitidou a nemohla se dostat do nemocnice, protože ty byly přeplněné vojáky. Po válce Věra dokončila Obchodní akademii a začala pracovat jako sekretářka se znalostí cizích jazyků ve společnosti pro import a export v Praze.

V lednu 1947, Věra odjela do Švédska na roční pracovní pobyt a ten si potom o rok prodloužila. V létě 1948 šla na Český konzulát žádat o nové prodloužení, ale bylo jí řečeno, že je čas aby se vrátila domů. Věra napsala rodičům, kteří jí však odpověděli, že po únoru se v zemi chopili moci komunisté, aby se nevracela dokud Československo nebude opět „svobodné". Na základě tohoto dopisu Věra požádalo ve Švédsku o azyl. Na setkáních Čechů a Slováků, kteří byli po útěku z Československa přijati do Švédska, se seznámila s jedním z přistěhovalců Václavem Pavlem, který se v roce 1950 stal jejím prvním manželem. Václav se obával šíření komunismu v Evropě a na jeho naléhaní oba manželé opustili Švédsko a v roce 1952 se přestěhovali do Ameriky. Usadili se v Chicagu, kde Věra rychle našla práci u International Harvester. V roce 1954 se Věře a Václavovi narodila dcera Jana. V té době Václav onemocněl Hodgkinovou nemocí, na kterou ještě nebyl nalezen lék. Věra a Václav se dostali do finančních problémů, ale pomáhala jim Československá národní rada žen v exilu a jiné organizace. O dva roky později však Václav zemřel.

V roce 1960 se Věra podruhé provdala. Jejím manželem se stal Sáva Roknič, další český emigrant, který se usadil v Chicagu. Sáva přijal Janu za vlastní a v roce 1962 měli s Věrou syna Davida. Dlouhá léta žili v Berwyn a později La Grange Park, Illinois. Věra Rokničová pracovala více jak dvacet roků jako bankovní úřednice a později jako viceprezidentka v Lincoln Federal Savings Bank v Berwynu. Po odchodu do důchodu v roce 1993 se však jako výpomoc často do bankovních služeb vracela a naposledy pracovala až do roku 2012 ve West Town Savings Bank v North Riverside. Mimo svou práci a péči o domácnost ráda cestovala, trávila mnoho času v přírodě, ráda chodila na houby a víkendy často trávila na jejich chalupě u Michiganského jezera v Union Pier.

Byla vždy hrdá na svůj český původ a byla neúnavnou pracovnicí a funkcionářkou mnoha krajanských organizací v Chicagu. Aktivně pracovala v Československé národní radě žen v exilu a v Česko Americkém Kongresu, každoročně organizovala pietní vzpomínkovou slavnost na památku vyhlazení Lidic u památníku Lidic na chicagském předměstí v Crest Hill. Byla dlouholetou jednatelkou Československé společnosti pro vědy a umění (SVU) a se svými spolupracovníky uspořádala nesčetně přednášek a kulturních a vzdělávacích pořadů, byla vynikající recitátorkou poezie a žádaným řečníkem různých společenských akcí. Byla také aktivní členkou a korespondentkou Sokola Tábor, kam chodila cvičit až do své smrti.

Věra Rokničová byla též hluboce veřící ženou. Pravidelně navštěvovala svoji americkou farnost St. Louise de Marillac v LaGrange Park, kde v kostele díky svému vynikajícímu přednesu často předčítala při mši svaté slovo Boží. Byla též dlouholetou členkou České katolické misie v Brookfieldu a v jejím klubu často pořádala různé programy SVU. Věru Rokničovou jsme znali jako organizátorku mnoha pikniků a společenských akcí a její životní energie byla skutečně úžasná. Často byla také zvána jako tlumočnice českého a anglického jazyka. Byla to žena laskavá a moudrá, plná stálého optimismu.

Na věčnost byla povolána náhle 5. listopadu 2015. Pohřeb žehem byl privátní a poslední rozloučení se konalo v pohřebním ústavu Švec a Syn v Berwynu v neděli 15. listopadu odpoledne. Modlitby za zemřelou vykonal Mons. Dušan Hladík, smuteční projevy přednesli Dr. Bořek Lizec, generální konzul České republiky v Chicagu, Judy Soulides, zástupkyně Sokola Tábor, John Přitasil za Česko Americký Kongres a Věra Wiltová za další krajanské organizace. Dojemným způsobem se rozloučili syn David a dcera Jana i vnoučata a další příbuzní z rodiny Rokničovy a Sacharukovy. Její popel bude uložen vedle popela manžela na hřbitově Woodlawn ve Forest Park.

Zarmoucená rodina

dcera Jana s manželem Gregem
syn David s manželkou Dot
a v noučata Alex, Kane a Ruby

děkují všem, kdo se přišli s jejich maminkou a babičkou rozloučit a projevili jim upřímnou soustrast. Děkují také za vzpomínku v modlitbě, za květinové dary i hmotné dary na její památku pro Českou misii v Brookfieldu a pro Národní české a slovenské muzeum a knihovnu v Cedar Rapids.

Mše svatá za spásu duše
Věry Rokničové
bude obětována
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 20. prosince 2015
v 10.30 dopoledne

MLADÝM

Proč slavíme Vánoce

Je tu opět Advent

Opět se blíží Vánoce, čas pokoje, štěstí a radosti. Na každého z nás dýchá slavnostní atmosféra předvánočního času. Naše nitro se stává citlivější, jsme otevřeni zamýšlet se nad svým životem a dávat si nová předsevzetí.

Doba přípravy na Vánoce se nazývá **„Advent“.** Označení pochází z latinského slova „adventus“ – příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Počátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánocemi. Adventní doba trvá čtyři neděle před slavností Narození Páně 25. prosince. Trvá vždy do půlnoci 24. prosince. „Štědrý večer“ se nazývá vigilie - předvečer hlavního vánočního svátku.

Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. **Adventní věnec** je hold tomu, kdo je očekáván, a kdo zároveň přichází jako vítěz, král a osvoboditel: Ježíši Kristu. Jeho tradiční barvy – červená a zelená připomínají Kristovu krev, prolitou za spásu světa a také život. Rozlévající se světlo z hořících svící vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť On je „Světlo světa“ (Jan 8,12).

Náplň adventní doby vystihují staré české adventní písně – **„roráty“,** sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. Název Roráty pochází z latinské adventní písně 16. stol.: „Rorate coeli de super...“ – „Rosu nám dejte nebesa, dejte nám Spasitele...“ Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Tyto staré písně nás spojují s hlubokou vírou našich předků, zakotvenou v Božím slovu.

Vánoční stromeček

Říká se, že vánoční stromeček je jen bezvýznamná tradice, i když někteří tvrdí, že to byl například německý reformátor Martin Luther, kdo ozdobil první stromeček při jednom vánočním programu v kostele. I když tedy přesně nevíme, odkud vznikla tato tradice, zkusme se letos o Vánocích, až budeme pospolu u vánočního stromku, zamyslet nad jeho hlubokým duchovním poselstvím:

- Vánoční stromek svojí vůní a krásou přináší radost, připomíná radost ze zázraku těch prvních Vánoc, kdy anděl Páně oznámil pastýřům v Betlémě: „Dnes se vám narodil Spasitel.“

- Vánoční stromeček má zelenou barvu, která je symbolem života, růstu a požehnání. Poukazuje také na život věčný, který Bůh v Kristu dává všem, kteří přijali Pána Ježíše. Ježíš říká: „Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.“

- Jeho větvičky jsou rozložené na všechny strany, také Boží láska je nabídnuta všem lidem. Pán Ježíš volá: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinutí.“

- Stromeček září světlem svíček. Toto světlo ukazuje na Pána Ježíše, který je světlo světa. On řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě.“

- Dřevo stromku ukazuje na betlémské jesličky, ale i na Golgotský kříž, na kterém později Pán Ježíš za nás umíral. Jako Boží Beránek, který sňal hříchy světa.

- Pod stromeček se dávají dárky pro rodinu a přátele. Tento pěkný zvyk nám připomíná, že Pán Bůh nám dal svůj nádherný dar ve svém milovaném Synu Pánu Ježíši Kristu. Ten, kdo dar nepřijme – ten ho však nemůže ani vlastnit. Přijali jste již všichni tento jedinečný Boží dar – Spasitele?

Splněná proroctví

Když se narodí dítě, nikdo předem neví, co z něj vyroste, čím bude. Aby se už dlouho dopředu o někom vědělo, jaké bude jeho poslání, a dokonce byly známy detaily z jeho života, to tu ještě nikdy nebylo. A přece! Jeden takový na světě byl. Psalo se o něm už před staletími. V průběhu dějin o něm bylo předpovězeno mnoho zajímavých podrobností: kde a jak se narodí, čím bude, jaký bude i jakou smrtí zemře. Proč bylo důležité, aby se vědělo o jednom zvláštním dítěti? Aby bylo známo, že z něho vyroste muž, který bude lidem velkou pomocí a radostí!

Od chvíle, kdy první lidé – Adam s Evou zhřešili, připravil Bůh plán, jak lidem pomoci k návratu do původního přátelského vztahu s Ním. Zaslíbil Spasitele – Mesiáše (řecky Kristus). Bůh chtěl, aby jej lidé bezpečně poznali jako skutečného Spasitele světa. Proto jeho příchod na naši Zem předpověděli proroci už mnoho století před jeho narozením. Aby jej odlišili od těch, kteří se za něho budou vydávat. Tato proroctví jsou zapsána v Bibli – v knihách Starého zákona a naplnila se bezezbytku v jedné osobě – Ježíši Kristu. Jsou důkazem jedinečnosti a pravosti Ježíše Krista. Podívejme se na některá z nich:

Prorok Micheáš o Kristu předpovídá, že se narodí v Betlémě (Micheáš 5, 1), prorok Izajáš, který žil 500 let před jeho narozením píše o rysu jeho osobnosti (Izajáš 9, 6) a o jeho sebeobětování za nás hříšné lidi (53. kapitola). Zacharjáš říká, že bude prodán za 30 stříbrných (Zach 11, 12–13). Král David předpovídá, že jej zradí jeden z blízkých a v Žalmu 22 popisuje podrobnosti jeho popravy: „Probodli moje ruce i nohy, dělí se o mé roucho, losují o můj oděv". Na jiném místě mluví David o jeho vzkříšení. Ve výčtu proroctví bychom mohli dále pokračovat. Všechna se bezezbytku naplnila. O žádném člověku na světě se dopředu nevědělo, kým bude a co vykoná. Proto je Ježíš skutečně unikát, je opravdový Bůh.

Matkou Mesiáše je Panna Maria

Pro narození Mesiáše si Bůh vyvolil jednu prostou, mladou dívku. Maria byla ke svému požehnanému úkolu dobře připravena: vírou a láskou k Bohu, výchovou v jeho přikázáních, poslušností a ochotou k oběti. Pán Bůh byl s ní a zahrnul ji svou milostí.

Maria byla v té době snoubenkou Josefa, tesaře v Nazaretu, jenž pocházel z rodu Davidova. Jemu měla zachovat věrnost od zásnub až do konce života. Najednou k ní proniká zázračné Boží poselství, které má naplnit a od základu změnit její život.

„Buď zdráva, milosti plná, Pán s tebou" – tak ji oslovil anděl Gabriel a pokračoval: „Neboj se, Maria, vždyť jsi nalezla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce." „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?" táže se ustrašená Maria. Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní, proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží."

Maria přijímá zaslíbení a podřizuje se pokorně Boží vůli, i když jí zatím nerozumí: „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle slova tvého". Později je v domě své příbuzné Alžběty znovu ujištěna jejími slovy: „Požehnaná jsi mezi všemi ženami a požehnaný plod tvého těla. Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána".

Z Mariina srdce vytryskne jako odpověď nádherný chvalozpěv Bohu za prokázanou milost: „Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, jenž se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mě blahoslavit všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté je jeho jméno a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení..."

Boží Syn se narodil v Betlémě

Maria získává odvahu a sílu ke všemu, co přijde a co nebude snadné. A tak přijímá obtížnou cestu do Betléma, i prostý chlév s jesličkami, ve kterém se museli s Josefem ubytovat, protože už nenašli jinde místo.

V těch dnech totiž vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. A tak se všichni šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

Když přišla její hodina, porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí. Dítě dostalo jméno Ježíš, jak anděl přikázal. Když podle zákona přinesli rodiče dítě do chrámu v Jeruzalémě, setkali se s Annou a Simeonem. Ti v dítěti poznali zaslíbeného Vykupitele. Simeon, kterému bylo Duchem svatým předpověděno, že neuzří smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše, se z dítěte raduje a chválí Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim požehnal. Josef a Maria se vrátili do svého města Nazareta. Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.

Stal se jedním z nás…

Představte si, že byste byli velmi bohatí. Narodilo by se vám dítě, vaše jediné milované dítě. Určitě by mělo všechno, nač si vzpomene. Zahrnuli byste ho veškerou péčí, dali jej do nejlepších škol, bydlelo by v krásném paláci…

Před dvěma tisíci lety se v malém městečku uprostřed noci narodilo královské dítě. Nepřišlo na svět v honosném paláci, ani v porodnici s týmem lékařů a asistentů. Narodilo se ve špinavém, studeném chlévě. Ježíš – Král králů – nepřišel jako politik, který přijede v nejdražším mercedesu, s ochrankou kolem sebe. Ne! Vzdal se všeho. Odložil svou neomezenou moc, slávu i svou schopnost být přítomný všude. To vše dal stranou, přišel, aby se stal jedním z nás. Narodil do našeho drsného světa porušeného hříchem.

Způsobem bytí byl Ježíš roven Bohu. Těžko si můžeme představit, v jak nepředstavitelné nádheře, kráse a moci žil Boží Syn u Otce! Je to lidsky nepochopitelné, že Bůh svého Syna nechránil, ale ponechal ho v podmínkách prostých, chudobných lidí. Zakusil stejnou slabost jako my. Prožil stejná pokušení jako my. Ve všem nám byl podobný, kromě hříchu. Kdybyste ho potkali na ulici, asi byste ho na první pohled nepoznali.

I když byl Ježíš člověkem, nikdy nepřestal být Božím Synem. Udělal mnoho zázraků: proměnil vodu ve víno, nasytil pět tisíc lidí z pěti chlebů a dvou ryb, uzdravoval nemocné, křísil mrtvé… To vše dokázal. Ale nikdy svou moc nezneužil pro sebe. Vždy to bylo jen pro Boží slávu a pro pomoc druhým. Ježíš nepřišel, aby mu lidé sloužili, ale aby On sám sloužil lidem. Stal se posledním z lidí. Ponížil se tak, že podstoupil potupnou smrt na kříži. Vzal na sebe naše viny, naše hříchy. Dobrovolně, z lásky k nám, se Boží syn stal člověkem, abychom se my, lidé, mohli stát Božími dětmi. Může někdo tvrdit, že se Bůh nezajímá o člověka?

Vánoční misie v Moskvě

Několik dní před Štědrým večerem navštívili v Moskvě dva zahraniční misionáři Dětský domov. Chtěli přiblížit více než stu dětem, sirotkům, atmosféru Vánoc. Začali vyprávět o vánočních událostech. O městečku Betlémě, o Josefovi a Marii, o chlévě a jesličkách. Děti napjatě poslouchaly, většina z nich to slyšela poprvé v životě. Dosud znaly jen Dědu Mráze, který přináší vánoční dárečky. Když misionáři dovyprávěli, rozdali dětem pomůcky k tomu, aby si samy zhotovily z barevného papíru a zbytků látky malý Betlém s jesličkami. Dostaly samozřejmě i nůžky, lepidlo a pastelky.

Děti se daly do práce. Každý chtěl mít co nejkrásnější betlém. A šlo jim to od ruky. Najednou se misionáři zastavili u stolku, kde na svém betlému pracoval šestiletý Míša. Byl velice šikovný a pomalu končil svoji práci. Ale misionáři mrkli jeden na druhého, protože v jesličkách nebylo jen jedno malé dítě – Pán Ježíš, ale dvě děti ležící těsně vedle sebe. Nedalo jim to, hned si zavolali překladatele, aby se malého Míši mohli zeptat: „Kdo je to druhé dítě?“

A Míša jim vyprávěl co před malou chvílí slyšel. Celému vánočnímu příběhu však dal velice zvláštní konec. Řekl: „A když Marie položila narozené děťátko do jesliček, podíval se malý Ježíš na mne a zeptal se, jestli mám místo, kde jsem doma. A tak jsem mu řekl, že nemám. Že nemám mámu ani tátu, že nemám nikde svůj domov. A na to mi malý Ježíš řekl, že tedy mohu zůstat s ním. Chtěl jsem moc a moc zůstat s Ježíšem, ale neměl jsem žádný dárek, jako ti, co se mu přišli poklonit. Začal jsem přemýšlet, co bych mu přece jenom mohl dát. A tak jsem si řekl, co kdybych mu nabídl, že ho zahřeji. To by byl přece výborný dar.“ Míša si totiž

vzpomněl na to, jak v tuhé zimě, ještě než se dostal do Dětského domova, se opuštěné děti navzájem zahřívaly ve všelijakých brlozích a sklepech starých domů. Jen aby nezmrzly. A Míša pokračoval: „Tak jsem se ptal Ježíše, jestli by to pro něj byl dárek, kdybych ho zahříval. A představte si, že mi řekl, že by to byl vůbec nejlepší dárek, který by mohl dostat. A tak jsem si za Ježíšem vlezl do jesliček, Ježíš se na mne tak pěkně podíval a řekl, že s ním můžu zůstat navždy."

Když malý Míša končil své vyprávění, vzlykal, z očí mu tekly slzy. Plakal štěstím, že konečně našel někoho, kdo mu řekl: „Buď se mnou napořád!" Našel někoho, kdo ho neodmítl, ale nabídl mu, aby byli navždy spolu.

Přání italského chlapce

Osmiletý Beppo obětoval 20 lir. Na pouti si koupil modrý balónek a doma pak napsal hůlkovými písmeny dopis: „Milý Pane Bože, už za pár dní dostanu bratříčka. Je nás šest dětí a rodiče mají málo peněz. Miminko by muselo spát se mnou a s Pedrem, protože nemáme dost povlaků a prostěradel. Prosím Tě, Pane Bože, udělej něco. Bydlím v Arcole v Itálii. Tvůj Beppo Sala."

Když byly všecky děti ve škole, vylezl Beppo na kopec, přivázal dopis k balónku, pustil ho a nechal stoupat do výšky. Po chvíli zmizel malý balónek kdesi nahoře. Beppo odklusal s důvěrou domů. Doufal, že si dopis přečte ten, komu ho poslal. A protože byl za školou, musel zůstat druhý den po škole. Beppovi se dny vlekly. S napětím očekával, co se stane. Ale nedělo se vůbec nic. Jako by nikdy jeho modrý balónek neexistoval.

Ale pak přece... Už z dálky poznal, že před jejich domem zastavilo poštovní auto, kterým rozvážejí balíky. Vzrušeně běžel domů. V kuchyni na stole ležel balík. Otec Sala se přel s doručovatelem. Mluvili jeden přes druhého, ale Beppo rozeznával otcův bas: „Tak ty si říkáš, že jsi pošťák, Antonio, a nechápeš, že tenhle balík nemůže být pro nás?" Doručovatel koulel očima a křičel: „Copak neumíš číst? Rodina Salova. Tady je to napsáno!!!"

„ Ano, tak se jmenujeme. Ale v Rovigo neznáme nikoho. A co mi nepatří, to si nevezmu. Tak si ten balík zase odnes!" Beppo to už nevydržel. „Tak ho přece otevřete," vykřikl rozčilením. „Pak uvidíme, jestli je pro nás nebo není!" Povyk ustal. Otec se káravě podíval na prostořekého syna, ale jeho návrh přijal. „Tak do toho," pobídl doručovatele. „Slyšels přece, otevři to!"

Muž spěšně roztrhl motouz. Když balík otevřel, nastalo v kuchyni veliké ticho. Všichni se dívali, jak z papíru bíle svítí plenky, prostěradla, povláčky a maličké dětské košilky. Nebylo to úplně nové. Ale pěkné a čisté. Pro Salovu rodinu poklad. Mamince zářily oči. Copak to nebyl zázrak, že dal Bůh na poštu balík pro rodinu Salovu v Rovige, sto kilometrů od Arcole? Štěstí, že tam není zpáteční adresa, pomyslel si Beppo. Tak aspoň otec nemůže zásilku vrátit. A zatímco si podávali obsah balíku z ruky do ruky, odplížil se tichounce ven. Pelášil na kopec, odkud před čtyřmi dny poslal červený balónek do nebe. Srdce měl přeplněné radostí a děkoval dobrotivému dárci.

Aby už nikdo nebyl sám!

V jednom časopisu se psalo: „Pro mě je nejhorší samota, cítím se úplně na dně... zvláště Vánoce... pro ostatní klid a pohoda, ale pro mě jsou nejsmutnější dobou v roce!" Takový člověk není v dnešní době nijak výjimečným. Je mnoho lidí, kteří žijí opuštěni, bez rodiny a přátel. Samotu zahánějí poslechem rozhlasu či televize. Za celý den s nikým nepromluví. Pokud i Vy jste sami, máme pro vás několik rad, jak Štědrý den prožít jinak.

Najděte někoho, kdo je na tom stejně jako vy...

Najděte takovou osobu a pozvěte ji na návštěvu! Nabídněte kávu, čaj... Určitě si najdete i téma k rozhovoru, ve kterém si budete rozumět. A nebojte se přejít i k duchovním tématům.

Vyhněte se depresivním místům...

Nechoďte do restaurací, kde se o Vánocích scházejí skupiny přátel nebo celé rodiny. Mohli byste se cítit ještě osamělejší. A také se vyhněte místům, která vám navozují smutné vzpomínky.

Zavolejte přátelům...

Rozhovor s přáteli vás zaručeně potěší. Pokud nemáte komu zavolat a je vám opravdu mizerně, nebojte se zavolat na linku důvěry... Jsou tam ti, kteří vám budou chtít pomoci... Budete mile překvapeni...

Zjistěte si program místního kostela...

Mnoho farností připravuje na Štědrý den obědy pro lidi, kteří jsou sami. I když do kostela po celý rok nevkročíte a jste nevěřící, udělejte výjimku a jděte! Možná potkáte nejen spřízněnou duši, ale navážete i trvalé přátelství... Především uslyšíte Slovo, které upokojí a potěší Vaši duši.

Sáhněte doma po Bibli...

Možná máte někde doma zastrčenou, roky neotvíranou Bibli... Otevřete ji! Najděte si druhou kapitolu Lukášova evangelia a přečtěte si příběh, který popisuje Ježíšovo narození... A až budete číst slova o tom, že Bůh má v lidech zalíbení, dosaďte si tam i svoje jméno... V jednoduché modlitbě můžete Bohu poděkovat za jeho lásku. Za Ježíše, za to, že zemřel na kříži i za Vaše hříchy! Ve svém srdci prožijete hlubokou radost ze smíření s Bohem. Prožijete ten jedinečný zázrak: už nikdy nebudete sám.

Z knížky Proč slavíme Vánoce?
Vydala Brněnská tisková misie 2014

Karel Weirich - „český Winton“

před nacisty zachránil stovky lidí - obdržel posmrtně medaili Za zásluhy

Konference Italského kulturního institutu a spolku Gariwo – Zahrada spravedlivých připomněla v pondělí 26. října osobnost Karla Weiricha (1906–1981), československého novináře, jenž byl za druhé světové hlavou československého odboje ve fašistické Itálii a poskytl významnou pomoc stovkám československých Židů. Mnohé tím zachránil před vyhlazovacími tábory.

Osud donedávna téměř neznámého hrdiny, kterého in memoriam po více než 70 letech ocenil také prezident Miloš Zeman 28. října 2015 medailí Za zásluhy, před deseti lety náhodou objevil a zaznamenal italský historik Alberto Tronchin. Jeho knihu o Weirichovi z roku 2007 vydalo letos v českém překladu pod názvem Spravedlivý riskuje s podtitulem Karel Weirich – český novinář a zachránce Židů v Itálii Karmelitánské nakladatelství.

Karel Weirich se narodil 2. července 1906 v Římě v rodině českého sochaře Ignáce Weiricha (1856–1916), který od poloviny 90. let 19. století působil v Itálii. Rodina se po vypuknutí války vrátila do habsburské monarchie, kde však Weirichův otec brzy zemřel.

Spolu s matkou se pak Karel přes Švýcarsko přestěhoval zpět do Itálie, kde vystudoval v roce 1925 na Římském stenografickém institutu účetnictví a stenografii. V dalších letech působil jako účetní a sekretář ve vatikánských organizacích a ve 30. letech začal psát o Československu pro vatikánský deník L'Osservatore Romano. V roce 1935 se stal stálým korespondentem Československé tiskové kanceláře v Itálii.

Za války se Weirich stal důležitým uzlem zpráv o situaci v protektorátu, které pašoval do zahraničí český odboj. Jak ve své knize popisuje Alberto Tronchin, do Říma informace vozil Weirichův přítel Antonín Mašín, zaměstnanec společnosti Wagons-Lits.

Weirich zprávy distribuoval dál československému odboji ve Švýcarsku a ve Francii a také pořizoval překlady do italštiny pro papeže Pia XII.

Ve stejné době založil Karel Weirich s přáteli Svatováclavský fond, z něhož financoval pomoc stovkám židovských uprchlíků z Československa, kteří uvízli v Itálii. Jejich situace se stala kritickou zejména po červnu 1940, kdy Mussolini nařídil internaci všech Židů cizinců. Do fondu přispívali nejen drobní dárci, ale významnou měrou i exilový Československý červený kříž.

Weirichova pomoc se značně zkomplikovala na podzim 1943, kdy většinu území Itálie obsadila německá armáda. Židům již nehrozila jen internace, ale odeslání do nacistických vyhlazovacích táborů. Weirich proto uprchlíkům poskytoval nejen peníze, ošacení a léky, ale také falešné identifikační průkazy. Pomocí přátel v církevní hierarchii se mu podařilo ukrýt řadu osob v klášterech, které poskytovaly relativně bezpečný azyl díky tomu, že formálně spadaly pod vatikánskou jurisdikci.

Gestapo se dostalo Weirichovi na stopu a v dubnu 1944 ho zatklo. Od popravy jej uchránila pouze intervence z Vatikánu. Do konce války byl pak vězněn v koncentračním táboře v Bavorsku. Po válce do roku 1948 pokračoval ve své profesi zpravodaje ČTK. Pak se živil různými příležitostnými pracemi.

Podle své neteře Heleny Weirichové o své činnosti za války nikdy moc nemluvil. "Říkával, že to dělal spontánně, protože to považoval za samozřejmé," vzpomíná neteř. "Neměl jiné cíle. Je pravda, že když ho chtěli vyznamenat medailí, řekl:‚Ano, přijmu ji, ale museji ji dát také všem těm řeholníkům a řeholnicím, kteří ty lidi ukrývali!‘ To ale nechtěli, a tak nedostal nic..."

Karel Weirich zemřel v Římě 1. listopadu 1981.

Kniha *Spravedlivý riskuje* byla představena 26. října v 19 hodin v Italském kulturním institutu v Praze. Vzpomínkový večer zahájil předseda české odnože organizace Gariwo, Andreas Pieralli. Tento mezinárodní projekt si klade za cíl zakládat takzvané zahrady spravedlivých na památku všech, kteří i za cenu vlastního života hájili důstojnost

Novinářský průkaz Karla Weiricha

Během války v Itálii, když pomáhal zachránit československé Židy, kteří tu uvízli

ostatních před totalitními režimy a genocidami. Na konferenci v barokní kapli na pražské Malé Straně vystoupili mimo jiné autor Weirichovy biografie italský historik Alberto Tronchin nebo Weirichova neteř Helena. „Máme vůči němu velký dluh, vyhladit paměť o zasloužilých se totalitě zdařilo. Nyní se paměť obnovuje, víme, co znamená láska k vlasti, co znamená služba," řekl pro ČTK kardinál Dominik Duka. „Weirich byl člověk, který lidem pomáhal a riskoval vlastní život, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě," prohlásil na konferenci redaktor Karmelitánského nakladatelství Pavel Mareš.

Weirichův příběh nabízí srovnání s nedávno zesnulým Nicholasem Wintonem, který před druhou světovou válkou zachránil téměř 700 dětí z ohroženého Československa a o svých činech dlouhou dobu mlčel.

Karel Weirich zachránil stovky lidí

Přinášíme rozhovor s italským historikem Alberto Tronchinem autorem knihy o Karlu Weirichovi „Spravedlivý riskuje", který publikovaly 22. října 2015 Lidové noviny

Jak jste Weirichův příběh objevil?

V roce 2004 jsem hledal nějaké téma pro svou disertační práci z oboru historie střední Evropy. V té době jsem se seznámil s paní Helenou Weirichovou, neteří Karla Weiricha. Řekla mi, že má množství krabic s dokumenty o životě svého strýce novináře. Vzpomínám si, že když jsem začal materiály číst, hned jsem si uvědomil, jak důležitý příběhmi odkrývají. Rozhodl jsem se proto psát svou práci o Weirichovi. V roce 2007 jsem svou tezi ve zjednodušené formě publikoval knižně v rámci projektu, který měl za cíl zvýšit povědomí školní mládeže o odboji za druhé světové války.

Než kniha vyšla, vědělo se v Itálii o Weirichovi něco?

Před tím byl v Itálii téměř neznámý. Stručně jej zmiňovaly pouze dvě knihy: jedna o pomoci Židům za války a druhá o československém odboji v Itálii. Jeho životní příběh nebyl znám a nikdo také nic netušil o Svatováclavském fondu a výši částek, které Weirich posílal jako pomoc československým Židům. Žádný z dokumentů publikovaných v knize nebyl před tím nikdy studován.

Kdyby se tedy nedochoval jeho osobní archiv, nic by se o němnevědělo?

Jeho archiv se bohužel nedochoval kompletní. Chybí například korespondence, kterou vedl s různými vatikánskými představiteli. Části dokumentů se pravděpodobně zbavil Weirich již za války, protože se obával, že by mohly padnout do rukou gestapa. I tak se ale dochovalo velké množství materiálů, bohatá je zejména část obsahující zprávy, které dostával z protektorátu.

Prováděl za války v Itálii srovnatelnou činnost ještě nějaký jiný československý občan?

Weirich byl motorem aktivit, které organizovali v Itálii českoslovenští občané. Zejména vytvořil Svatováclavský fond na pomoc osobám židovského víry. Můžeme říci, že Židům pomáhalo mnoho Čechů, ale Weirich byl z nich ten, který nepochybně v tomto směru učinil nejvíce.

Máte nějaký odhad, kolika lidem Weirich pomohl a jak tato pomoc pro ně byla významná?

Podle seznamů, které se dochovaly ve Weirichově archivu, pomáhal zhruba čtyřem až pěti stům lidí. Před 8. zářím 1943

V roce 1944 ho zatklo gestapo

(den, kdy italská vláda kapitulovala před Spojenci, následkem čehož velkou část země obsadila německá armáda) poskytoval především peníze, oblečení a léky. Po 8. září 1943, kdy Židům v Itálii hrozila deportace do nacistických vyhlazovacích táborů, poskytoval peníze těm, kteří se rozhodli skrývat. Také obstarával lidem falešné dokumenty a zprostředkovával jim úkryty v různých klášterech.

Můžeme tedy říci, že někomu zachránil život?

Ano. Speciálně pokud jde o období po 8. září 1943, kdy byl pro Židy život v Itálii velmi obtížný. Ve Weirichově archivu jsou dopisy psané po válce, jejichž pisatelé mu děkují za to, že je zachránil.

Podařilo se vám s někým ze zachráněných nebo jeho potomky navázat kontakt?

Bohužel ne. Od druhé světové války uplynulo už mnoho let. To je také hlavní obtíž, když se snažíme rekonstruovat příběhy, jako je ten Weirichův.

Otázky kladl Petr Zítek z Lidových novin
http://www.lidovky.cz/

Mojmírovci, Přemyslovci a Slavníkovci (4)

Bořivoj, Ludmila, přesněji Ludmila Srbská a Přemyslovci

Křest Bořivoje a Ludmily.
Liber Depictus, obrazová kniha legend (polovina 14. století)

Kníže Bořivoj byl, podle Kristiána, vyučen křesťanské víře a pokřtěn sv. Metodějem na Moravě někdy před rokem 885, kdy sv. Metoděj zemřel. O křtu sv. Ludmily se legendista Kristián nezmiňuje. Můžeme se však domnívat, že ta se přizpůsobila Bořivojovi.

Podle I. staroslověnské legendy dala sv. Ludmila svého vnuka Václava vyučit slovanskému písmu. Bořivoj i Ludmila patřili tedy nesporně ke křesťanům církve slovanského obřadu. Proto bychom také očekávali, že také i jejich synové Spytihněv a Vratislav příslušeli k církvi téhož obřadu. Avšak zachované literární prameny dosvědčují opak! Spytihněv a s ním ještě jakýsi kníže Witizla se spolu se svými lidmi, podle Análů fuldských, poddali roku 895 v Řezně císaři Arnulfovi, a tím přešli do pravomoci řezenských biskupů. Podle legend Crescente fide a Gumpoldovy kníže Spytihněv „...odvrhl mrzkou modloslužbu, a dal se dobrovolně (latinsky) pokřtít i se svým vojskem a s veškerým svým lidem." Z křesťanské horlivosti pak postavil v Praze kostel P. Marii, a na Budči kostel zasvěcený sv. Petru. Jeho mladší bratr Vratislav, „uvěřiv (latinské) křesťanské víře", vystavěl v Praze kostel, zasvěcený sv. Jiří. Svého syna Václava dal tento Vratislav do školy na Budči naučit se umění číst. Dle Staroslověnské legendy se Václav na Budči učil písmu latinskému. Bratři Spytihněv a Vratislav byli tedy nejprve „pohany", a teprve potom, jako dospělí, přijali latinský křest a patřili pak do křesťanské církve latinského obřadu!

Mnich Kristián o knížeti Spytihněvovi píše, že nastoupil po Bořivojovi jako „všemi ctnostmi a přímo pověstí svatosti neobyčejně se skvějící panovník..."! Píše o něm, že byl následovníkem otcovým. Píše, že jako on stavěl kostely, atd., a že byl, spolu se svým bratrem Vratislavem, od Bořivoje a Ludmily křesťansky vychován!

Legendisté si v líčení skutků prvních Přemyslovců odporují! Rozpory mezi nimi jsou dnes vysvětlovány tak, že legendy Crescente i Gumpoldova skutečnou historii Bořivojovu z nenávisti ke slovanské liturgii zamlčely! Ale i podle samotného Kristiána byla rodina prvního historicky doloženého křesťanského knížete v Čechách Bořivoje přímo osudově rozpolcená. Kníže Bořivoj příslušel ke křesťanům slovanského obřadu, zatímco jeho synové, prý i s jejich matkou, byli křesťany obřadu latinského. Podle Staroslověnské legendy se kněžna Ludmila postarala o vzdělání svého vnuka Václava ve slovanských knihách. Proč však nechala oba svoje vlastní syny bez téhož vzdělání? Hlubším rozborem Kristiánových zpráv se rozpory v údajích o rodině Bořivojově ještě zvětší až tak, že vznikají odůvodněné pochybnosti o tom, zda Spytihněv a Vratislav vůbec byli syny Bořivoje a Ludmily, a jestli z nich jednu rodinu neudělal teprve až dodatečně mnich Kristián ve své legendě!

Kristián je prvním legendistou, který uvádí věk, jehož se Bořivoj, Spytihněv a Vratislav dožili. O dožitém věku Ludmily Kristián mlčí! O něm se dovídáme až z dalších legend, podle nichž se Ludmila dožila 61 let. Byla-li Ludmila umučena roku 920, jak se většinou uznává (Poznámka J. K.: na přelomu 20. a 21. století se prosadil názor, že sv. Ludmila byla umučena roku 921), pak se narodila ne dříve než roku 859. Toto datum můžeme pokládat za velmi blízké historické skutečnosti. Měl-li totiž Václav dle I. staroslověnské legendy při smrti otcově roku 920, nebo spíše při svém nastoupení na trůn roku 922, již 18 let, pak jeho otec Vratislav mohl mít tehdy přibližně 40 roků, a jeho babička Ludmila měla 60 roků, případně byla už 2 roky po smrti. Proto Vratislav mohl být přirozeným a přitom prvorozeným synem Ludmily, a mohl se narodit kolem roku 880. Podle Kristiána Vratislav zemřel ve věku 33 let! Avšak Proložní legenda ruská o sv. Ludmile, která byla napsána zcela v duchu Kristiánově, připisuje Vratislavovi 33 roků panování! Dle toho by Vratislav nastoupil přibližně roku 887. Tehdy ale, podle Análů fuldských, určitě v Čechách panoval kníže Spytihněv! Kristián patrně připsal Vratislavovi životní data jiného panovníka stejného, anebo podobného jména!

Nejspíše šlo o Vratislavova švagra Radislava–Ratislava Lutského, také Lutického, či Lutice, o kterém víme, že panoval na Moravě více než 30 let! Literárním pramenem o Radislavovi–Ratislavovi mohly být jen Krátké dějiny Moravy a Čech, na které při psaní historie prvních Přemyslovců odkazuje též kronikář Kosmas. Z tohoto tzv. Epilogu pocházejí nepochybně též data, jež uvádí Proložní legenda. Podle ní Vratislav nastoupil bezprostředně po svém otci Bořivojovi. Záměnou Radislava–Ratislava s Vratislavem Kristián smísil i jejich rodiče! Kristián tím vnesl do historie rodiny prvních Přemyslovců skutečný zmatek!

Kníže Spytihněv zemřel, podle Kristiána, ve svých 40 letech. Zemřel-li, dle svědectví Letopisů českých, roku 905, pak by se narodil roku 865, a Ludmila by jej měla nosit pod svým srdcem přibližně ve svých 6 letech!? Zemřel-li Bořivoj, dle Kristiána, ve svých 36 letech, a to krátce před rokem 895, kdy se Spytihněv poddal v Řezně císaři Arnul-

fovi, mohl se Bořivoj narodit přibližně roku 858, a Spytihněva by pak zplodil jako hošík 6 letý!? Z předchozích srovnání je jasné, že Spytihněv nemohl být synem Bořivoje a Ludmily! Spytihněv roku 895, kdy se podřídil Arnulfovi, měl za sebou bezpochyby už větší počet roků vlády v Čechách! Podle Análů fuldských patřil Spytihněv zřejmě mezi ta česká knížata, jež král Svatopluk I. Veliký v 80. letech 9. století vytrhnul násilím ze spojeneckého svazku s Bavory, a podřídil je Moravě!

Kníže Spytihněv se jeví jako současník Bořivoje a Ludmily, s nimiž byl přibližně i stejného věku. Dle legendy Crescente fide a legendy Gumpoldovy Spytihněv nechal postavit v Praze kostel P. Marii, a na Budči sv. Petru. Při něm byla, jak víme, latinská škola. Avšak Kristián připisuje postavení téhož kostela P. Marie v Praze Bořivojovi! Zřejmě si panovníky Spytihněva a Bořivoje popletl tak, že byl potom nucen udělat z knížete Spytihněva Bořivojova syna a současně i starého, zbožného mládence, který svůj trůn zanechal svému hodně mladšímu bratru Vratislavovi. Podle Proložní legendy o sv. Ludmile však kníže Vratislav nastoupil ihned po Bořivojovi, a vládnul 33 let! Spytihněv, jako současník Bořivojův a Ludmilin, se musel narodit ještě před rokem 860! Záhadným knížetem Witizlou, který s knížetem Spytihněvem vystupuje roku 895 v Řezně, byl nepochybně jeho syn a následník trůnu Vratislav, který se narodil nejpozději roku 880, a který se v letech 902/903 oženil s Drahomírou Lutickou! Vládl-li kníže Spytihněv v letech 880–905, potom pro Bořivoje a Ludmilu už nezbývá mezi českými panovníky žádné místo, a jejich vláda se vztahovala na krajinu mimo území Čech, a také na dobu po roku 895!

Legendista Kristián je prvním legendistou, který ve své legendě (původem z konce 10. století) uvádí Bořivoje jako českého panovníka. Do té doby je jméno Bořivojovo v Čechách jménem zcela neznámým! Zmatek, který mnich Kristián způsobil v historii prvních Přemyslovců připsáním rodičů Drahomířiných jejímu manželovi Vratislavovi (!), postřehli záhy i Kristiánovi epigoni (zde lat. epigon = pokračovatel. Poznámka J. K.) a snažili se tomuto zmatku vyhnout, nebo ho nějak napravit! Zatímco Kristián napsal jednoznačně: „Bořivoj měl též manželku jménem Ludmila, dceru to Slaviborovu, z kraje slovanského, který se dříve jmenoval Pšov..., jenž nyní Mělnickem sluje", jeho epigon, autor legendy „Utrpení mučednice Ludmily", nepokládal původ Ludmily ze Pšova za jistý, a proto se vyjádřil neurčitě: „Bořivoj si vzal za manželku z jiné země dceru knížete Slavibora, jménem Ludmilu." Autor II. staroslověnské legendy Nikolského se původu Ludmily raději už zcela vyhnul! Podlehl však Kristiánovi v tom, že Bořivojovi připsal Spytihněva jako syna!

Výše citovaná Proložní legenda o sv. Ludmile, sepsaná zcela v duchu Kristiánově, se snažila Kristiánův omyl napravit! Čteme v ní: „Ludmila byla ze země srbské, knížete srbského dcera. Byla provdána za českého knížete Bořivoje. Syn pak její Vratislav přejal otcovský stolec, a ten vládnuv 33 let, skonal v Pánu". Spytihněvovo jméno Proložní legenda o sv. Ludmile vynechává, takže Vratislav, jak z podání

Kníže Bořivoj ukazuje ukazováčkem levé ruky
na štít Spytihněva se šikmými tmavými pruhy.
Znojemská rotunda, 4. pás maleb, které byly nakresleny roku 1134.

legendy vyplývá, nastoupil po Bořivojovi přímo! Proložní legenda převzala původ Ludmily zřejmě z téhož pramene jako Kristián. Kristián onomu „nejmenovanému literárnímu pramenu" buď nerozuměl, nebo jeho informace záměrně znetvořil! Oním pramenem byly, podle našeho přesvědčení, Krátké dějiny Moravy a Čech, na které při líčení historie prvních Přemyslovců odkazuje i Kosmas. Zemi Srbskou, z níž Ludmila pocházela, Kristián ztotožnil s Pšovem-Mělníkem, naši vědci pak ji ztotožnili s Horní Lužicí a s územím Milšanů, ležícím severně od Čech!?

Ludmila Pšovská a Ludmila Srbská byly dvě různé osoby, které Kristián ztotožnil do osoby jedné, a to do Ludmily ze Pšova! Připsal ji knížeti Bořivojovi jako manželku, spolu pak měli mít syny Spytihněva a Vratislava! V důsledku tohoto zmatku, nebo záměrného znetvoření našich nejstarších dějin, Radislav-Ratislav Lutský, též Lutický, a jeho sestra Drahomíra zůstali bez svých skutečných rodičů!

Záměna osob a jejich vztahů není v letopisech nic zvláštního! Tak kupř. Dalimil udělal z vévody Slavníka „sestřence" Radislava-Ratislava Lutického, ač skutečnou pokrevní příbuznou Radislava-Ratislava byla Slavníkova manželka Střezislava! Životopisec Vojtěchův připsal sv. Vojtěchovi Adilburgu jako matku, ač to byla jeho vlastní babička! Podobně i Kristián z moravského panovníka Bořivoje udělal knížete českého a současně manžela Ludmily původem ze Pšova, ač jeho skutečnou manželkou byla Ludmila „ze země Srbské, srbského knížete dcera"!

Je nesporné, že Slavníkova manželka Střezislava znala velmi dobře jména svých dědů a babiček, a to jak ze strany otce Vratislava, tak i ze strany matky Drahomíry. Od Střezi-

slavy znal pak jejich jména i její manžel Slavník, a samozřejmě i jejich syn Vojtěch! Kristián je také znal, ale popletl je, a to buď z nevědomosti, nebo úmyslně! Napsal-li tedy Kristián, že matka Přemyslovce Vratislava pocházela z hradu Pšova, čili Mělníka, pak měl určitě pravdu! Kněžna ze Pšova byla přirozenou, vlastní matkou knížete Vratislava, budoucího otce sv. Václava. Jejím manželem ale nebyl Bořivoj, nýbrž Spytihněv! Tentýž Spytihněv, který se roku 895, spolu se svým synem a následníkem trůnu Vratislavem, podrobil v Řezně císaři Arnulfovi. Kristián totiž stavbu kostela P. Marie v Praze připisuje Bořivojovi, kdežto legenda Crescente fide i legenda Gumpoldova připisují stavbu téhož kostela knížeti Spytihněvovi! Historie Ludmily ze Pšova je jinak neznámá, a proto ani její jméno „Ludmila" není zaručeno! Tím méně je zaručeno jméno jejího otce Slavibora! Můžeme říci, že Václavova babička ze Pšova byla i s celou svojí rodinou přislušnicí církve latinského obřadu. Kde, jako vdova po smrti Spytihněvově, po roce 905 sídlila, kdy a jakým způsobem zemřela, o tom dnes není nic známo! Proložní legenda pokládá za křesťanskou mučednici kněžnu Ludmilu Srbskou, která byla pravou a skutečnou manželkou Bořivojovou!

Kristiánův omyl postřehnul mj. též kronikář Kosmas. Protože si zprávy legendistů o Bořivojovi, o Ludmile, o jejich synech a o Drahomíře zjevně odporovaly, rozhodl se Kosmas zprávy o těchto osobách mezi roky 895–929 raději vynechat s odůvodněním, že se nemohl dovědět, ve kterých letech se události, jich týkající, seběhly. Mj. také proto odkázal čtenáře na spisy: Privilegium církve Moravské, Krátké dějiny (epilog) Moravy a Čech, a Život sv. Václava. Napsal však několik stručných dodatků ke Kristiánově legendě, aniž by Kristiána jmenoval. Z Kosmova doplňku k původu Drahomíry: „...de durissima gente Luticensi..." je zřejmé, že Kosmas měl o Drahomíře přesnější zprávy, než měl Kristián! Zvláště pozoruhodné je, že Kosmas Drahomíru nenazývá „vražednicí", pouze ji charakterizuje jako: „Taxis duriorem ad credendum" („K věření tvrdší než skály"). Naproti tomu Boleslava I. nazývá výslovně „bratrovrahem"!

V rodokmenu Přemyslovců uvádí Kosmas Ludmilu ze Pšova bez poznámky, ačkoliv by se právě na tomto místě hodila zminka o jejím umučení! Tím nepřímo zpochybnil pravdivost Kristiánovy zprávy, jakož i pravdivost jiných legend o Drahomíře jako vražedkyni Ludmily! Kosmas nazývá Ludmilu „mučednicí" teprve ve zprávě k roku 1100! Neopomněl však zaznamenat i pochybnosti o její svatosti! Je zřejmé, že Ludmilu Svatou nepokládal za totožnou s matkou Přemyslovce Vratislava (tj. s Ludmilou ze Pšova)! Z Kosmova obratného způsobu psaní můžeme rozpoznat, že už Kosmas rozlišoval dvě Ludmily!!!

Knížete Bořivoje pokládá kronikář Kosmas za panovníka českého, který „zplodil dva syny, Spytihněva a Vratislava z té, která byla dcerou Slavibora, župana na hrádku Pšov, jménem Ludmila." Tuto větu převzal Kosmas z rodokmenu Kristiánova. Jen v ní nahradil židovská jména českými! V původním evangeliu věta zní následovně: „David zplodil Šalomouna z té, která byla Uriášova." David měl totiž, kromě Šalomouna, ještě také další syny z jiných manželek! Kosmas stejným obratem: „ex ea, quae fuit" naznačil, že se Bořivojovi přičítali ještě jiné, další děti z jiné Ludmily, než té ze Pšova! Tou druhou Ludmilou byla, dle našeho pevného přesvědčení, Ludmila Srbská, která byla a je totožná se svatou křesťanskou mučednicí, toho času pochovanou v Praze, v bazilice sv. Jiří na Hradčanech! Proto, že tato druhá Ludmila příslušela do křesťanské církve užívající slovanskou liturgii, nebyla představiteli církve latinského obřadu dosti dlouho uznávána za svatou!

Tak kupř. když nově zvolený pražský biskup Heřman světil roku 1100 na pozemcích kláštera nedávno přestavěný kostel sv. Petra, podala mu svatojiřská abatyše kus řízy sv. Ludmily, řízy na píď široké, s prosbou, aby ho uložil do schránky se svatými ostatky. Biskup Heřman ji chtěl, se zřejmou nevolí, odbýt slovy: „Paní, pomlč o její svatosti! Nechej stařenku, ať odpočívá v pokoji!" Abatyše na to řekla: „Nemluv, pane, nemluv tak! Neboť Bůh pro její zásluhy mnoho velikých věcí denně činí!" Biskup přikázal přinést veliký kotel plný žhavého dřevěného uhlí. Potom vzýval jméno svaté Trojice a vhodil kus Ludmiliny řízy na uhlí sálající plameny. Kupodivu! Obláček kouře a plamének vyšlehl kolem látky, ale nic jí neuškodil! Ke zvětšení zázraku přispěla i ta skutečnost, že pro silný žár nebylo možné látku dlouho vyjmout z plamenů. A když konečně byla vyňata, jevila se tak celá a pevná, jako kdyby byla téhož dne utkána! Biskup se svojí asistencí, k níž patřil i Kosmas, musel pak svatost Ludmily uznat!

Nemůže být pochyb o tom, že se Kosmas dověděl o původu kněžny Drahomíry z kmene Luticů někdy v roce 1099, když byl přítomen jednání na poli Luckém. To se odbývalo na hradě Bánově, kde byl, kromě Kosmy, přítomen, tehdy ještě jako jáhen, také výše zmíněný biskup Heřman. Po jednáních, během odpočinku, byly zřejmě zmíněny i místní tradice, pocházející z 9. a 10. století. Mluvilo se tehdy, zdá se, nejen o kněžně Drahomíře, ale i o mučednici sv. Ludmile. Zde se tehdy Kosmas dověděl pravdu a uvědomil si Kristiánův tragický, velmi trapný omyl! Proto pak doplnil Kristiánovy údaje o svoje poznatky o původu Drahomíry ze Stobor, z kmene Luticů! Nenazval ji už vražednicí, a Ludmilu Pšovskou nenazval mučednicí, protože Ludmilou mučednicí byla Drahomířina matka, Ludmila Srbská! Proto zmínku o sv. Ludmile zařadil až do zpráv k roku 1100, který bezprostředně následoval po jednáních na poli Luckém! Kosmova sv. Ludmila je totožná s Ludmilou Srbskou, která byla také babičkou sv. Václava, a která byla jedině pravou manželkou knížete Bořivoje!

Pokračování příště

Nový pohled na staré české dějiny podle P. Františka Boráka
Do tisku připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Elektromobily

Ačkoliv světové zásoby ropy na tom nejsou tak špatně, řada automobilek začíná objevovat již dávno objevené kouzlo elektromobilů. Vždyť například na začátku 20. století bylo v USA více elektromobilů než klasických aut, protože z uživatelského hlediska byly nepoměrně příjemnější. Dnes je situace výrazně jiná: auta se nemusí startovat klikou, jejich spolehlivost i hlučnost je na vynikající úrovni a benzinovou stanici najdete doslova na každém rohu. Elektromobily se však postupně opět dostávají na výsluní. Za zatím posledním boomem stála celosvětová ropná krize, nyní jde vládám o naše zdraví. Zpřísňují se emisní limity, zaváději zóny, kam s běžným autem nesmíte, a ceny benzinu jsou kvůli jeho zdanění (alespoň v Evropě) velmi vysoké. Navíc, což by byla chyba pominout, hybridy a elektromobily jsou v módě.

Elektromobily se zatím v ČR počítají doslova na kusy a tak se není čemu divit, že všeobecné znalosti obyvatel o těchto vozidlech jsou minimální. Část populace ani netuší, že se elektromobily vyrábí, o znalostech jejich parametrů ani nemluvě. Ti kteří alespoň tuší, že elektromobily existují, mají často zcela mylné představy o parametrech a cenách elektromobilů.

Elektromobil má mnoho kladů oproti klasickým automobilům. Z těch hlavních bych jmenoval zlepšení zdravotního stavu obyvatel velkých měst, snížení hladiny hluku, vysoká spolehlivost vozidla. Z národního měřítka je přínosem pohon na elektrickou energii, kterou si sami dokážeme vyrobit v potřebném množství. Nezávislost na dovozu ropy je velkou výhodou, na kterou se často zapomíná. Dalším jsou minimální provozní náklady, umocněné (byť zatím skromnou) podporou státu.

Záporné stránky elektromobilů jsou jednoznačné. Vysoká pořizovací cena a omezený dojezd na jedno nabití baterie.

A teď konkrétně představme několik modelů:

BMW i3

Vedle tradičních modelových řad nabízí BMW nejrůznější M, X a nejnověji také *i*. Prvním zástupcem zcela nové řady je model i3, čtyřmetrový hatchback s čistě elektrickým pohonem. Je to první sériově vyráběné BMW takového druhu, pro mnichovskou automobilku se ale vlastně jedná jen o završení dlouhé evoluce nejrůznějších prototypů. Vždyť stejnou koncepci prezentovalo už BMW E1 z roku 1991, jenže to se nikdy nedočkalo výroby. i3 přichází s revoluční konstrukcí karoserie, spodní část je vyrobena z hliníku, zatímco kabinu tvoří kompozitní materiály na bázi karbonu. Proto se povedlo udržet hmotnost nízko, činí 1195 kg, 230 kilogramovým bateriím navzdory. Stejně jako jsou nekonvenční použité materiály, tak je nebovyklý i design. i3 novým způsobem interpretuje tradiční motiv *ledvinek*, nyní jsou zaslepené a představují opravdu pouhý designový prvek. Designéři se nebáli ani experimentů s tvarem bočního prosklení, k tomu přidali černou přední kapotu (pod ní je prostor na umístění nabíječky) a páté dveře. Jiné jsou i proporce karoserie, jelikož všechny agregáty jsou soustředěny dozadu a baterie našly místo v podlaze. 3999 mm dlouhý vůz má proto krátké převisy a relativně vysokou stavbu, na výšku měří 1578 mm. Trakční elektromotor o výkonu 125 kW se nachází vzadu a pomocí jednostupňové převodovky a diferenciálu pohání kola zadní nápravy. Jednou z mála připomínek konvenčních automobilů je umístění kapalinového chladiče do předního nárazníku, silný elektromotor, jehož konstrukce ani v nejmenším nepřipomíná agregáty používané v hybridech, totiž potřebuje pro optimální výkonnost vlastní chlazení.

Elektromobil BMW i3

Nekonvenční je i pojetí interiéru. Přístup dovnitř zajišťuje na každé straně pár proti sobě otevíraných křídlových dveří, které se objedou bez středového sloupku – podobné řešení si BMW vyzkoušelo už u Mini Clubman. Kabina sází na futuristické pojetí, které jen volně parafrázuje design tradičních modelových řad. Jasným odkazem na ostatní BMW je umístění obrazovky multimediálního systému, ovládací panel rádia a iDrive nebo provedení multifunkčního volantu. Kromě samotných tlačítek jsou ale všechny části interiéru pojaty vždy alespoň trochu svébytně. Sedí se relativně vysoko, velká prosklená plocha usnadňuje výhled vpřed a do boků. Materiály použité uvnitř jsou recyklované nebo biologického původu. Například sedadla jsou čalouněna přírodní kůží, vlnou nebo recyklovaným textilem. Plocha pod čelním oknem a části výplní dveří mají matně černý povrch. Jedná se ale o recyklovaný plast, nikoliv odhalené karbonové díly – i ty je ovšem možné vidět, například na vnitřní straně prahů nebo okolo dveřních závěsů, kde je karbon záměrně bez laku.

Startování elektromobilu a ovládání jednostupňové samočinné převodovky zajišťuje speciální modul upevněný na sloupek řízení. Režim D se volí poněkud nekonvenčně přesunutím páky vpřed, ovladač má totiž místo obvyklé logiky P-R-N-D schéma D-N-R. Trochu jinak je to i s pedály – tedy plyn je pořád napravo, ale levý pedál je v autě skoro navíc. To se odhalí hned na prvních metrech, k normálnímu zpomalení totiž stačí jen pustit plyn. A tak nejen, že i3 neřadí, ale pro jízdu s ním stačí korigovat tempo pomocí pedálu akcelerátoru, brzdy jsou až záložní možnost pro nouzové zastavení.Pod pravým kotníkem řidiče je připraveno 250 newtonmetrů. To není zase tak neobvyklá hod-

nota, stejné maximum vykazuje BMW 118i (1,6 l turbo/125 kW), ale také třeba benzinová 1.4 TSI/103 kW v nové Octavii nebo Golfu a takový turbodiesel 1.6 HDi/84 kW v Citroenech a Peugeotech má dokonce 270 N.m. Na elektromotoru je ovšem zajímavá jedna podstatná skutečnost: maximální točivý moment je k dispozici od klidových otáček do 4800 min^{-1}, kdy agregát dosáhne maxima výkonu 125 kW. Posléze síla elektromotoru klesá jen pozvolna, v maximálních otáčkách 8000 min^{-1} stále dosahuje zhruba 105 kW. Právě proto si i3 vystačí s jediným převodem pro jízdu vpřed.Okamžitě dostupný výkon stojí za výbornou hodnotou akcelerace z 0 na 100 km/h, čas 7,2 sekundy je opět shodný s BMW 118i. To ale není nic proti pružnému zrychlení, z 80 na 120 km/h se i3 jedním pohybem pravé nohy dopracuje za 4,9 sekundy. Předjíždění je díky tomu mimořádně snadnou záležitostí.Smyslem elektromobilu je však přesto klidná jízda. V ulicích Amsterdamu, kde BMW svoji i3 předvedlo poprvé, se elektrický pohon cítí jako doma. Díky nízkým rychlostem a intenzivní rekuperaci není ani v podmínkách hustého provozu problém dosáhnout udávané spotřeby energie – dle metodiky EU činí 12,9 kWh/100 km. Pomáhá k tomu také jízdní režim Eco Pro Plus, který omezuje činnost elektrických spotřebičů a zcela vypíná klimatizaci (v činnosti zůstává jen větrák ventilace). V takovém případě BMW slibuje dojezd 200 km – tedy ještě o kousek delší, než je hodnota dle metodiky EU. Naše zkušenost ukazuje, že v praxi při občasné intenzivnější akceleraci není problém alespoň 150 km.Amsterdam je pro elektromobil vůbec vhodným prostředím. Město je totiž plné dobíjecích stanic, které se nachází ve veřejných garážích i jako samostatné stojany přímo na ulici. Vestavěná navigace je samozřejmě zobrazuje na mapě a umí k nim navigovat. Pozice zaparkovaného auta se navíc ukládá do aplikace v mobilním telefonu, stejná aplikace pak umí navigovat pěšky nebo MHD přímo na zvolenou adresu nebo zpět k nabitému elektromobilu. Pomocí telefonu lze na dálku ovládat i další funkce elektrického BMW, například nastavit dobíjení podle předpokládaného času odjezdu nebo v předstihu zapnout topení, aby se interiér vyhřál, dokud je i3 připojená k rozvodné síti.

Bez zajímavosti není ani řešení podvozku. BMW i3 kombinuje vpředu vzpěry MacPherson a vzadu pětiprvkové zavěšení uchycené přímo k hliníkovému rámu karoserie. Unikátem jsou speciálně navržené pneumatiky atypického rozměru 155/70 R19, které díky úzkému dezénu snižují valivý odpor při zachování všech dnes ceněných vlastností velkých disků.Aby byly jízdní vlastnosti i3 hodny loga BMW, dostal tento vůz s relativně vyšší stavbou karoserie tuhé pružiny. Díky umístění baterií v podlaze a elektromotoru u zadních kol nebyl problém dosáhnout vyváženého rozložení hmotnosti. Přidejte krátké převisy karoserie a nízko umístěné těžiště a je jasné, že i3 je velmi mrštné auto. Úzké pneumatiky ovladatelnost nijak nezhoršují, to si u BMW dobře pohlídali. Navíc je tu jedna, u běžných BMW delší dobu nevídaná, vlastnost: i3 v zájmu úspory hmotnosti nejezdí na pláštích typu *run-flat*. A tak může mít i měkčí tlumiče a díky tomu je přes celkovou tuhost podvozku komfort tlumení malých i velkých nerovností velmi dobrý. Tohle městské a příměstské vozítko můžete pořídit v celkem slušné výbavě za 900000kč.

Nissan Leaf

Leaf je jednoznačně krok správným směrem. Elektomobily mají nízké náklady na provoz i údržbu. Dnes však velká většina lidí prostě a jednoduše nechce utratit tři čtvrtě milionu korun za auto, které je neodveze ani z Prahy do Brna. Za nějaký čas technologie jistě pokročí natolik, aby i běžný elektrický hatchback ujel na jedno nabití ne 200, ale třeba 500 kilometrů. Pak už, například se systémem výměnných baterií, na kterém pracuje Renault, jde mít takové auto v garáži jako jediné.

Elektromobil Nissan Leaf

Nissana Leaf vzhledem k výšce 1550 milimetrů jej můžeme zařadit někam na pomezí nižší střední třídy a malých MPV. Leaf má několik pozitivních vlastností jako je vysoký komfort nastupování či prostor na všech sedadlech. Pátý cestující však nebude nadšený středovým tunelem, který pokračuje až k zadní lavici. Nic naplat, někam se všechen ten *hardware* umístit musí, když má zavazadelník pojmout solidních 370 litrů. Pochvalu zaslouží počet odkládacích prostorů.Vzhledem k tomu, že elektromotor ani akumulátory nevydávají zdaleka tolik tepla jako spalovací motor, musíte si na palubě zatopit „extra“. To samozřejmě snižuje dojezd, v závislosti na podmínkách až zhruba o čtvrtinu. Řešením tedy může být vyhřívání volantu a všech čtyř sedadel, ovládání vyhřívání zadní řady je netradičně na boku spolujezdcova opěradla. Účinnost modulu topení a klimatizace je překvapivě vysoká, odmlžení skel či zahřátí interiéru zvládne rychleji, než byste možná čekali a za běžným autem nižší střední třídy v tomto ohledu v podstatě nezaostává.

Akumulátory, skládající se ze 192 článků, pracují s napětím 360 V a mají celkovou kapacitu 24 kWh. To znamená, že v rámci běžného dobíjení kabelem z rozvodné sítě můžete počítat s nabíjecí dobou řádově osm hodin, připlatková nabíječka na 6,6 kW to zvládne za přibližně poloviční čas. Pokud stojí jedna kWh zhruba pět korun, nabijete auto za 120 Kč. Pokud bychom mohli věřit údajům výrobce, jezdíte za 60 haléřů na kilometr, přičemž i s velmi úsporným naftovým autem jste minimálně na dvoj- či trojnásobku. A to ještě nepočítáme eventualitu, že si „šťávu“ do vašeho auta doplníte zadarmo.V reálném provozu s dojezdem 199 kilometrů počítat nemůžete. Několikrát bylo auto nabíjeno a to jak v podzemní garáži, tak přes noc venku, přičemž ani při stavu nabití akumulátorů na 100 % nesvítil na

ukazateli dojezdu údaj vyšší než zhruba 160 kilometrů. Přisuzovat to můžeme nízkým teplotám, klíčové však je, že ukazatel dojezdu vás zásobuje opravdu poměrně relevantními a důvěryhodnými daty. Při modelové situaci, totiž cestě z příměstského satelitu doprostřed Prahy a zpět (topení vypnuté), ubylo po ujetí 42 kilometrů z počátečního dojezdu 28 procent a dojezd se snížil na 116 kilometrů. Jízda probíhala v rámci předpisů, nejednalo se o žádnou ekojízdu. Další ráno jsme s autem ujeli ještě 22 kilometrů, tentokráte jsme si však už v interiéru topili. Nabití baterie kleslo na 47 % a dojezd se zastavil na hodnotě 76 km. Sečteno a podtrženo, reálný zimní dojezd se při běžném používání pohybuje kolem 120 kilometrů. Při pohledu do tabulky technických dat nevypadá výkon 80 kW nikterak dramaticky, nicméně točivý moment 254 N.m, dostupný už od nulových otáček, umí velmi přesvědčivě zatlačit do sedadel. Skvělé je, že nečekáte na žádné natlakování turbodmychadla, na žádný nárůst otáček či podřazení převodovky; prostě zašlápnete pedál akcelerátoru do podlahy a v tu chvíli je Leaf velmi přesvědčivým způsobem urychlen. Orientační měření ukázalo, že z 60 na 100 km/h zrychlí automobil za méně než pět sekund, 80-120 km/h mu zabere o sekundu déle. To není vůbec špatné! Předjíždění je tak mnohem pohodovější, než by si člověk u vozu s maximální rychlostí 144 km/h myslel.Když jsme u té maximální rychlosti, digitální ukazatel se v našem případě zastavil na 161 km/h, tempo vybíjení akumulátorů je však nehorázné: přibližně každé dvě sekundy ubude jeden kilometr dojezdu.

Jízdní vlastnosti elektromobilů bývají většinou velmi dobré, k čemuž napomáhá nízké těžiště a spousta hmoty uprostřed. Stejné je to i v případě Leafu, který překvapivě dlouho odolává nedotáčivosti. Svým naladěním směrem ke komfortu však náklony karoserie jasně dává najevo, že rychlé změny směru mu příliš nesvědčí. Řízení, bohužel s pouze výškově stavitelným volantem, není přehnaně naposilované, nicméně velkou citlivost ani zpětnou vazbu nečekejte. Brzdy jsou spojené s několikastupňovým režimem rekuperace a řídící jednotka se snaží využívat ji na maximum, proto se destičky dostávají ke slovu až poměrně pozdě. Všechno je však plynulé a přirozené. Co není úplně ideální je výhled z auta šikmo vzad, většina řidičů však bude mít problém s postupně se svažující přídí, která končí kdesi mimo pohled řidiče. Jako jakési orientační „majáky“ můžete použít světlomety s výrazně vyklenutým krycím plexisklem.

Tesla Model S

Jako top vůz z řad elektromobilů bych vám rád představil vůz Tesla Model S, který vyrábí automobilka Tesla Motors ze severní Californie v USA. Firma je pojmenována po elektroinženýrovi a fyzikovi Nikolovi Teslovi.

Při vší úctě k BMW i3, Nissanu Leaf s nimiž jsem jezdil, musím říct, že v Tesle je to opravdu jiné. To auto dychtivě zatáčí, brutálně zrychluje a perfektně sedí. A to nejlepší nakonec, umí ujet na jedno nabití běžně 450 kilometrů, při velké snaze i přes pět set. To už alespoň připomíná dojezd auta se spalovacím motorem bez natankování. Jako s jediným elektromobilem se s ním dá jet opravdu rychle. S ohromujícím zry-

Americký elektromobil Tesla Model S

chlením z nuly na 100 km/h za 4,2 sekundy je o tři setiny rychlejší než třeba supersporťák Porsche Carrera S (který mimochodem stojí jen o málo méně). Ten zážitek se dá jen těžko popsat. Díky lineárnímu zrychlení má elektromotor k dispozici maximální brutální točivý moment 600 newtonmetrů už od jedné otáčky. A táhne bez řazení (elektromotor nepotřebuje převodovku) až k maximálce, která je okolo 220km/h. Tesla je unikátní i svou konstrukcí. Je to vlastně impozantně velké čtyřdveřové kupé ve stylu dejme tomu Porsche Panamera s poháněnými zadními koly. Motor je však v tomto případě umístěn hned na zadní nápravě, takže oba "kufry" jsou připraveny pro spolknutí zavazadel. I baterie pomáhají sportovnímu naturelu auta. Jsou v podobě 7 100 "monočlánků" uloženy v podlaze, což snižuje těžiště. Výrobce tvrdí, že v případě vážné závady je možné celou "elektropodlahu" vyjmout a nahradit novou. Zatím se to ještě nestalo. Elektrická auta mají minimální poruchovost, neboť elektromotor je jednodušší zařízení než spalovací agregát.

Interiér je až na volant jiný, než to známe z běžných aut. Nemá žádná tlačítka na palubní desce, všechno se ovládá přes obří, na výšku umístěný displej s úhlopříčkou 17 palců, který vypadá jako velký tablet. Na něm se nastavuje všechno od tuhosti podvozku přes vyhřívání až po střešního okna. Má zabudovaný internetový prohlížeč a on-line navigaci pomocí Google map. Jestli si říkáte, že se takové připojení prodraží, mýlíte se: auto má vlastní SIM kartu, kterou platí automobilka. Systém si sám stahuje aktualizace, majitel se o nic nemusí starat. Z obyčejné domácí zásuvky trvá nabití tesly 25 hodin, za hodinu se "přibije" jen deset kilometrů. Třífázová zásuvka s adaptérem nabije během hodiny 55 km, takže "do plna" to trvá asi osm hodin. S firemním zařízením se tato doba zkrátí na polovinu. Tesla však buduje v USA i v Evropě síť rychlonabíjecích stanic "supercharger", které zvládnou za 30 minut dobít baterie na dojezd 270 km. Šéf Tesly Elon Musk tvrdí, že to je průměrně doba, kterou běžný řidič stráví na pumpě, než natankuje a dá si občerstvení čemuž bych já klidně odporoval. A na kolik přesně Tesla S vyšla? Tohle konkrétní auto vyšlo na 3,3 milionu korun včetně daně. Je to vrcholná specifikace s nejsilnějšími bateriemi, nazvaná Performance. Tesla zatím nemá v Česku zastoupení, nejbližší jsou ve Vídni nebo v Mnichově. Tesla je údajně v současnosti nejbezpečnější sériově vyráběný automobil, minimálně podle amerických měřítek.

Pro Hlasy národa připravil nedávný host České misie Daniel Kvasnovský, který pracuje jako taxikář v Praze

Sharing in the Joy of Heaven is Not the Automatic Next Step

When, at the end of each year and before the beginning of Advent, the Church thinks and prays about Last Things, we do well to engage in what I call spiritual imagining. It is our human effort to conjure up in our minds and souls an image of heaven, of eternal life in joy with the Blessed Trinity.

Since St. Paul tells us that God can accomplish in us more than we can imagine (Ephesians 3:20), we know that whatever joy we can conceive of here, heaven will be even better. And that serves as a healthy spur for our prayer, our faith, and for our struggles to fulfill the moral life.

We need to remind ourselves, however, that sharing in the joys of heaven is not the automatic next step for any of us. That means resisting the ever present human temptation to try to bypass the struggle and even suffering of this life in the hope of going straight to the glory of the resurrection. Even Jesus' own Apostles James and John were seduced by this idea. ("Grant that in your glory we may sit one at your right and the other at your left.")

The teaching of Christ is not simply that entry into heaven will require struggle and profound conversion on our part. ("Take up your cross and follow me.")

A complete reflection on Last Things reminds us that we will be judged at the end of our lives. And hanging in balance of that judgment will be our eternal life with Christ, or apart from Him. It will mean acknowledging the reality not just of heaven but of hell.

Our modern society doesn't like to talk about hell as a reality. Even less does it encourage us to accept that any of us or our friends or loved ones could dwell in its misery for ages unending.

Often contemporary secularism will highlight medieval images of demons and flames to suggest that those illustrations show hell to be a part of mythology that our modern sophistication has left behind. And of course the voice of the tempter also whispers, "How could a God of love and mercy allow such a place and such a fate?"

But Jesus Himself warned all of His followers of hell and that apart from Him that will be our eternal fate. In Matthew chapter 25, Jesus describes the dismissal of unrepentant sinners into the eternal fire prepared for the devil and his angels. Strong language indeed. It means that the Son of God has forewarned us of hell as a reality. It must therefore be part of God's wisdom and God's love.

In fact, the reality of hell is a direct consequence of God's love and His respect for our freedom.

How can that be? God loves us and He wants, in turn, that we love Him. Heaven will be living forever that giving and receiving of God's love. But love, in this world and in the next, cannot be imposed. It cannot be forced. By its nature it is freely given by all who love.

In order to love God, therefore, we must be free to choose to love Him. And if we are free to choose to love Him, we must also have the possibility of choosing not to love God.

What this also means is that God does not "send" anyone to hell. It is rather, one's free choice against God. When one dies having willfully turned away from God in a grave matter (mortal sin) without repenting and accepting God's forgiveness, one chooses hell for oneself.

C.S. Lewis famously stated that there will be, in the end, two groups of people: those who said to God, "Thy will be done" and those to whom God said, "Okay, thy will be done."

As to the punishment of hell, once again, our limitations keep us from knowing the life to come. But the principal pain will be that separation from God, which keeps us from the love we were made for. In essence, it will be to know that we have chosen not to be with God, and then the consequences will be fully known.

The reality of hell is a valid motivation for us to learn our faith, the moral life that Jesus has shown us, and the need to love Christ and imitate Him. But it is also the reason that the world needs our example and our witness. Others need to be strengthened to choose God so that they do not encounter the reality of hell.

Our spiritual imagining of both heaven and hell is a worthy exercise as we prepare to wrap up another year. Only by reflecting on both together do we grasp fully God's love and His justice. And we understand our great dignity because we are free to choose God and His love.

By Bishop David J. Malloy
Observer November 12, 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050. Telefon + Fax: (708) 255 - 5117. E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD. USA poštou 1.třída 50.00 USD. Canada letecky 65.00 USD. Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Akiane Kramarik and *The Prince of Peace*

I tell you the truth, unless you change and become like little children, you will never enter the kingdom of heaven - Matthew 18:3.

At 4 years old, a little girl named Akiane, began receiving visions from heaven. Unable to describe the images in words to her parents at such a tender age, Akiane found it easier to draw them. Throughout the years, Akiane experienced consistent spiritual impressions prompting her to create over 200 paintings including many works of poetry. Though her ability to paint continued to evolve, of the over 200 pieces of art accredited to her, her most notable composition is considered *The Prince of Peace,* which reflects Akiane's interpretation of Jesus and her personal encounters with Him. Akiane describes her art in regards to Jesus as "My art is only a representation of what I see - Jesus' glory is beyond any description!" Although all of Akiane's work reflects divine inspiration, the *Prince of Peace* and the story behind her ultimate ability to portray her visions of Jesus, is perhaps the most uplifting.

Born on July 9, 1994 in Mount Morris, Illinois, in what is described as a shack at the end of a cornfield, Akiane was the third of four children. Her mother, Forelli was a Lithuanian immigrant and her father an American chef. Her parents were self described atheists. The family was very poor and apart from her visions, Akiane had virtually no external influences in terms of religion. Akiane describes her upbringing as, "Our family had no money, no friends, no relatives, no television or radio. Our life was quite simple - long walks in nature, open conversations, and hands on explorations of knowledge," she says. According to Akiane, her art is inspired by her visions of heaven and her personal connection with God. "I am a self-taught painter," she told *Children's Digest*. "God is my teacher."

It wasn't long before Akiane knew she wanted to paint the face of Jesus, based on the visions she received. Her memory of Jesus' face was not completely clear and she desperately hoped for help in relaying the image that she wanted to portray. She searched for someone that would serve as a model, and when she hadn't been able to find what she was looking for, Akiane turned to her family for support. Akiane asked for her family to pray for God to send someone. Soon after, a carpenter came to their front door looking for work. Akiane instantly knew that this man was the answer to her prayers. Although initially feeling unsuitable for the task, the man finally agreed to pose as long as he remained anonymous. It took Akiane approximately 60 hours to complete the painting. She was only 8 years old at the time.

Prince of Peace
by Akiane Kramarik age 8

Reflecting upon Matthew 18:3, it is easy to understand why visions of Jesus came to such a young Akiane. As she has gotten older, her visions and dreams have become scarce, yet she remains resolute that they will return to guide her path. Much of the proceeds of Akiane's work are given to charity. Through her faith and prayers, she was able to gift all those who know of her with a glimpse of heaven, and thus mindfully describe the indescribable.

By Jana Krcek

Photo on back page:
Mother's Love
by Akiane Kramarik age 11

